

ZE ZEGGEN DAT IK ZOT BEN

Blijspel van Luc Kerkhofs

BEZETTING:

(7D - 2H of 6D – 3H)

EMELY: 24, psychiatrische patiënte

JENNY: 33, psychiatrische patiënte

FRANCINE: 46, psychiatrische patiënte

DOKTER PEEKES: 40, neuroloog

KALLEBAS: 50, hoofdverpleegster

ELS: 30, verpleegster

MADAM SPROT: 40, directrice psychiatrische instelling

FONS: 35, ruitenwasser

ENGELBEWAARDER

DECOR:

Ziekenhuiskamer met drie bedden, een tafel en drie stoelen. We hebben een inkomdeur en een deur naar de badkamer. Er is ergens een verticaal schuifraam voorzien. Tegen een muurwand is een tv-toestel bevestigd.

NOOT:

Voor de rol van de drie patiënten bestaat de mogelijkheid tot sterke improvisatie, maar die moet totaal afhankelijk zijn van hun eigen mentaal probleem. De opzet van het verhaal mag/moet in elk geval grappig zijn, zonder te verzuimen aan het inwendig lijden van de personages. Het zijn drie individu's van vlees en bloed en zondermeer soortgenoten om van te houden, maar elk met een eigen persoonlijkheid die soms al eens botst met de buitenwereld.

EERSTE BEDRIJF

Maandag, namiddag.

(Verpleegster Els en hoofdverpleegster Ludwina Kallebas brengen drie bedden in orde. De houding van Kallebas is stug)

ELS: Ge zijt precies zo slecht gezind?

KALLEBAS: Ik haat maandagen. We staan hier weer voor een hele week onze nestel af te draaien. Ik vraag me af voor wie of voor wat...?

ELS: Ge hebt gelijk, Ludwina. Ik ben getrouwd, ik heb kinderen. Maar gij hebt niemand.

KALLEBAS: Jawel, sinds drie dagen woont Brad bij mij.

ELS: Brad...? Hebt ge dan weer iemand anders...?

KALLEBAS: "Weer", zegt zij! Het is potverdekke mijn tweede op 50 jaar.

ELS: En valt hij mee?

KALLEBAS: Ja, hij is lief, charmant en hij heeft een wit plukje op zijn staart...

ELS: (verwonderd) Op zijn staart...? Hebt ge die na drie dagen al mogen zien dan?

KALLEBAS: Natuurlijk. Ik heb die zelfs al in mijn handen gehad. En als ik er over wrijf dan legt hij z'n oren plat tegen zijn kop en dan begint hij tegen mijn been te rijden. (fronst de wenkbrauwen) Maar spijtig dat hij nog binnen plast hé. (als Els haar verontwaardigd aanstaart) Brad is een hond, hé Els.

ELS: (zucht opgelucht) Nu dacht ik ècht dat...

KALLEBAS: (vervolgt) ...aan een vent? Ge weet hoe ik over venten denk. Kom, doe voort.

ELS: Ik vraag me af waarom gij mij hier moet helpen. Dit is toch geen werk voor een hoofdverpleegster?

KALLEBAS: Dat is op vraag van dokter Peekes.

ELS: En waarom moeten wij drie bedden in orde maken? Worden er vandaag nog nieuwe patiënten verwacht misschien?

KALLEBAS: Daar kan en daar mag ik helaas niks over zeggen.

ELS: Het moet wel iets belangrijk zijn want Dokter Peekes wil deze week hier zelfs in de kliniek blijven overnachten?

KALLEBAS: Els luister, wij doen wat men ons opdraagt. Okee...?

ELS: Ja, maar alles verloopt hier zo geheimzinnig de laatste dagen? Ik heb het gevoel dat hier iets gaat gebeuren!

KALLEBAS: Dat zal Dokter Peekes ons dadelijk komen vertellen.

ELS: Zou Dokter Peekes niks voor u zijn? Als ik hem zo bezig zie dan denk ik wel dat hij voor u een boontje heeft.

KALLEBAS: (met plotse interesse) Meent ge dat...?

ELS: Maar liefde moet van twee kanten komen.

KALLEBAS: (droomt reeds weg) Ik bewonder Dokter Peekes wel hoor. Hij is aardig, hij is beminnelijk. Ziet ge mij al over straat paraderen als doktersvrouw met zo'n bontje van 5.000 euro rond mijn schouders? Of in een dure Jaguar met blinkende wielen?

ELS: Het zou wel bij u passen, Ludwina.

KALLEBAS: (werkt verder) Nee Els, Dokter Peekes is een goeie vriend, meer moet ge daar niet achter zoeken.

ELS: En die keer toen ik jullie beiden heb betrapt in 't chauffagekot...? En in de apotheekkamer...? En in...

KALLEBAS: (onderbreekt streng) Daar wil ik niks over horen! Begrepen...!

(Dokter Peekes komt binnen. Aan het gedrag van Kallebas kunnen we merken dat zij een oogje heeft op de dokter)

DOKTER PEEKES: Is de kamer hier bijna klaar?

ELS: Kan de dokter ons eens uitleggen wat hier gaat gebeuren?

DOKTER PEEKES: Okee, in 't kort dan. Wij gaan hier op enkele patiënten een experiment doen met nieuwe medicaties.

ELS: Waar gaat gij die patiënten vinden?

DOKTER PEEKES: Oh maar die heb ik al. Mevrouw Ilse Sprot, directrice van een psychiatrische instelling, is een goeie collega van mij bij het bridgen. Zij heeft me beloofd dat zij hier vandaag drie patiënten persoonlijk komt afleveren.

ELS: Dat worden dus uw proefkonijnen?

DOKTER PEEKES: Waarom? Is daar iets verkeerd mee, Els?

ELS: Dat is toch onverantwoord, dokter!

KALLEBAS: (berispt) Els, dimmen hé...!

DOKTER PEEKES: (verdedigt zich fel) Dokter Alexander Fleming en Dokter Louis Pasteur hebben hun proeven ook in 't geheim gedaan. Als ze dat niet hadden gedaan dan had er nooit penicilline bestaan en dan liep de halve wereld nu nog rond met hondsdolheid. Als men helemaal niks doet, ja dan komt deze wereld geen stap vooruit. Uw kleinkinderen zullen in de toekomst op school moeten studeren over Dokter Albrecht Peekes, de man die het menselijk brein bij psychiatrische patiënten optimaliseerde.

ELS: En als dit verkeerd afloopt...?

DOKTER PEEKES: Geen probleem, niemand zal die drie patiënten ooit missen. Hun familie trekt zich toch niks aan over hun lot. Zo werkte dat vroeger en zo werkt dat nu nog steeds. Maar als het lukt, dan zullen de resultaten nà de behandeling fantastisch zijn. Al hun herinneringen aan het verleden zijn weg, zij zullen nieuwe mensen zijn en kunnen dan een nieuw leven beginnen en terug opgenomen worden in onze maatschappij. Maar..., en knoop dat goed in uw oren, ...hier geldt strikte geheimhouding. Buiten ons drieën komt hier niemand in deze kamer zonder mijn toestemming! Niemand...! We dulden hier geen pottenkijkers!

KALLEBAS: Els, gij plaatst zo'n rood verbodsteken op de deur?

ELS: Komt in orde, Ludwina.

DOKTER PEEKES: En er mag vanaf nu zeker geen communicatie meer zijn naar buiten. De TV mag zeker niet aangezet worden en alle uurwerken in deze kamer moeten verdwijnen. Dus dames, ge moogt uw horloges in uw zakken steken.

(Els en Kallebas doen hun horloges af en stoppen die in hun zak)

DOKTER PEEKES: En die klok tegen de muur moet ook verwijderd worden.

ELS: Okee dokter. (wil er aan beginnen)

KALLEBAS: (houdt Els tegen) Neenee, dat zal IK wel doen!

(Kallebas gaat op een stoel staan en verwijdert de klok van de muur met de armen omhoog zodat Dokter Peekes de mogelijkheid krijgt om onder haar schort te kijken, maar hij blijkt niet erg geïnteresseerd)

ELS: (gegeneerd en stil tot Kallebas) Het bliksemt onder uw schort...!

KALLEBAS: (gespeeld) Oh ja?

ELS: Ja, ge kunt Brussel en Parijs tegelijkertijd zien liggen...!

KALLEBAS: (gepikeerd) Ga dat bordje nu maar op de deur hangen! (komt van de stoel)

DOKTER PEEKES: En vanaf dat de patiënten hier arriveren MOET de deur van deze kamer op slot! (geeft Els en Kallebas elk een sleutel) Hier is een sleutel voor jullie, ik heb er zelf ook eentje.

KALLEBAS: (krijgt een oproep op haar bieper) Els, kamer 331 heeft gebeld.

ELS: Okee, ik ben al weg. (af met de wandklok)

DOKTER PEEKES: Ik hoop dat die Els te vertrouwen is?

KALLEBAS: Dat is haar geraden.

DOKTER PEEKES: Als de resultaten er zijn dan zullen wij ermee uitpakken en dan zal heel de medische wereld versteld staan. We zullen wereldberoemd worden. Dokters van over de hele wereld zullen met mij willen praten. Onze naam zal voortaan verschijnen in alle geschiedenisboeken.

KALLEBAS: Fijn, als ook MIJN naam zou vernoemd worden.

DOKTER PEEKES: De naam Ludwina Kallebas zal in zulke letters in alle Amerikaanse gazetten verschijnen.

KALLEBAS: (liefjes) Wanneer mag ik u nog eens assisteren bij een operatie, dan kunnen we nog eens..., weet ge wel...! (maakt de eerste knoopjes van haar schort los) Of heeft de dokter misschien nu al zin in een grondig onderzoek...?

DOKTER PEEKES: (stoot haar af) Nee Ludwina, we moeten het werk en onze avontuurtjes gescheiden houden.

(Madam Ilse Sprot komt binnen met Emely, Jenny en Francine)

MADAM SPROT: (bij de deur tot de patiënten achter haar) Kom, volgen maar. 't Is hier dat wij moeten zijn.

(De patiënten, gekleed in jas, sjaal en hoofddeksel, komen schoorvoetend binnen en slepen elk hun vallies voort. Ze monstere het interieur. Madam Sprot heeft een wrat duidelijk zichtbaar op haar neus en draagt drie dossiers onder haar arm. Jenny kauwt kauwgom. Het is

bij de patiënten duidelijk tegen hun zin)

MADAM SPROT: (tot de dokter) Hier zijn we er al mee, zoals beloofd. (dan liefjes)
Dag Albrecht.

DOKTER PEEKES: Dag Ilse. (tot Kallebas) Mag ik u voorstellen, dit is mevrouw Ilse
Sprot, directrice van de psychiatrische instelling en een goeie collega bij
het bridgen.

MADAM SPROT: (vervolgt) ...en soms ook nog wat méér, hé Albrecht. (vette knipoog)

DOKTER PEEKES: (ontwijkt dit gebaar, stelt voor) En dit is Ludwina Kallebas,
hoofdverpleegster in onze kliniek, met een briljante staat van dienst.

KALLEBAS: (vervolgt tot Madam Sprot)...en soms OOK nog wat méér...! Hé
Albrecht...! (mislukte knipoog)

DOKTER PEEKES: Hebt gij iets aan uw oog, Ludwina?

KALLEBAS: Neenee.

DOKTER PEEKES: (monstert de patiënten, dan tot Madam Sprot) Waarom levert ge
mij enkel vrouwelijke patiënten?

MADAM SPROT: Er waren geen mannelijke patiënten vrij.

DOKTER PEEKES: Okee, dan mogen de patiënten zich nu gaan omkleden in de
badkamer. (tot de patiënten) Ga maar, dames.

(Maar de patiënten kijken elkaar aan alsof ze het in Keulen horen
donderen)

DOKTER PEEKES: (vervolgt tot de patiënten) Jaja, ga maar, langs die deur daar!

(Als dit te lang duurt pusht Kallebas de drie patiënten met een duwtje
richting badkamer, maar ze duwen terug)

KALLEBAS: (verwittigend met dreigende wijsvinger) Pas op hé...!

(Maar Emely bijt in haar wijsvinger. Als Kallebas haar wil vastgrijpen stelt
Jenny zich dreigend op. Kallebas geeft Jenny een tik tegen haar wang,
maar die beantwoordt dat met een nog hardere tik tegen Kallebas'
wang. Kallebas stroopt boos haar mouwen op)

FRANCINE: (stroopt haar mouwen ook op en zet een stapje naar voor) Wat gaat gij
doen...? Heu...? (in bokshouding) Allé probeer maar eens als ge
durft...! Dan zal ik u eens een saflét geven dat ge de eerste acht dagen
niet meer weet waar uw neus staat...!

MADAM SPROT: (tot Dokter Peekes) Ja, het zijn niet van de simpelste hé!

DOKTER PEEKES: Och, ik had niet anders verwacht. (houdt de vuilbak onder Jenny's neus) Hier geen kauwgom alstublieft!

(Jenny spuwt de kauwgom bewust naast de vuilbak. Dokter Peekes raapt die op en doet die in de vuilbak)

DOKTER PEEKES: (tot Madam Sprot) Precies toch drie moeilijke karakters. Waren er geen andere?

MADAM SPROT: Al de patiënten van onze instelling mankeren wel iets.

DOKTER PEEKES: (tot Kallebas) Kunt gij hen begeleiden naar de badkamer?

KALLEBAS: (port Jenny aan als het niet snel genoeg gaat) Allé...!

JENNY: (streng) "In latrina hé...!"

DOKTER PEEKES: (tot Madam Sprot) Spreekt die Latijn?

MADAM SPROT: Ja, enkel als het niet naar haar goesting is.

KALLEBAS: En wat zegt ze?

DOKTER PEEKES: "Op uw gemak hé!"

MADAM SPROT: Maar ze mankeren nog meer. Hier, kijk maar in hun persoonlijke dossiers. (geeft de drie dossiers aan Dokter Peekes) Hoelang gaan die onderzoeken hier duren, Albrecht?

DOKTER PEEKES: Ik heb acht dagen voorzien. (met gebaartje naar Kallebas) Kom, we mogen geen tijd verliezen.

(Emely, Jenny en Francine met Kallebas af naar de badkamer. Maar dat loopt niet van een leien dakje. Jenny en Emely keren al direct weer uit de badkamer en lopen meteen door naar de buitendeur)

KALLEBAS: Niet gaan lopen...! Kom...! (grijpt hen bij de hand en leidt hen terug naar de badkamer)

MADAM SPROT: (liefjes) Wanneer trekken wij er nog eens op uit, lieve Albrecht?

DOKTER PEEKES: Kunt ge u nog even inhouden alstublieft? Dit is niet de plaats om... om...

MADAM SPROT: (onderbreekt) Ge weet toch nog wat wij afgesproken hadden?

DOKTER PEEKES: Ja, dat ik die wrat op uw neus zou weghalen in ruil voor de

geleverde patiënten...

MADAM SPROT: (vervolgt) ...gratis.

DOKTER PEEKES: Ja ja, gratis natuurlijk.

MADAM SPROT: En wanneer mag ik daar voor binnenkomen?

DOKTER PEEKES: We kunnen eventueel al een afspraak maken voor overmorgen. Zo'n ding wegsnijden duurt maar vijf minuten. 't Is iets van niks.

MADAM SPROT: (presenteert haar lippen) Kom, niemand ziet ons. (maar voor Dokter Peekes blijkt het allemaal niet zo gemeend) Allé Albrecht...!

DOKTER PEEKES: (aarzelend) Wel euh...

MADAM SPROT: En dat vrijen dan op de torens in elke hoofdstad van Europa? Ge hebt me beloofd dat we nog eens naar den Eiffeltoren zouden gaan?

DOKTER PEEKES: Sorry Ilse, ik ben nu niet bepaald in stemming.

MADAM SPROT: Okee, ik zal u laten verder werken. Nog veel succes met de testen en tot woensdag dan. (reeds bij de deur, dan liefjes) Dag schetie van me. Kusjes. (Madam Sprot af)

(Dokter Peekes doet de deur op slot en zucht. Kallebas komt ondertussen van de badkamer)

KALLEBAS: Is "madam wrat" al weg? Als ik zo'n wrat op mijn neus had dan durfde ik niet meer in de spiegel kijken.

DOKTER PEEKES: (bladert door de dossiers van de drie patiënten. Eens kijken wie we hier allemaal hebben. (leest luidop en geeft zijn bemerkingsen) EMELY BUYSE, 24 jaar, zit sinds haar achtste in de instelling, onafscheidelijk van een lappen pop. Dat is zo meestel. Denkt dat ze helderziend is. Helemaal zot. Vertelt sinds een paar weken dat ze kan praten met haar engelbewaarder. Die is nog zotter dan ik dacht. Heeft een geweldige fantasie. Natuurlijk. Onbetrouwbaar. Dat wisten we al. Haar ouders zijn geëmigreerd naar Canada, zat al op zeer jonge leeftijd in een instelling wegens wangedrag.

JENNY VANDERSTEEN, 33 jaar. Die zit al 9 jaar in de instelling, Niet getrouwd, geen kinderen, kan poeslief zijn en op momenten dat men het niet verwacht ook extreem gewelddadig, zodanig zelfs dat een dwangbuis soms aangewezen is. Oppassen geblazen dus! Kraamt soms onzin uit. Wat anders. Piekert over TIJD. Dat is zoeken naar iets wat ze niet kunnen vinden. Kent haar Latijn zo goed als haar Nederlands. Dat hebben we al gemerkt. Haar ouders leven nog maar willen niks meer te maken hebben met hun dochter wegens haar agressief gedrag. Die zullen we hier wel temmen.

FRANCINE DE PRETER, 46 jaar. Die zit al 24 jaar vast. Ook niet getrouwd en ook geen kinderen, wiebelt nerveus met armen en benen. Heel vervelend. Haar specialiteit is hoofdrekenen. Helemaal zotgeleerd dus. Sinds ze dat in een TV-programma heeft gezien heeft ze last van "den draad". Wat moet ik me daar bij voorstellen?

KALLEBAS: (legt uit) Ik heb dat ook gezien. Dat was een vrouw die dacht dat er een draad uit haar anus rolde. Dus moest die altijd dezelfde weg teruggaan om die draad weer op te rollen.

DOKTER PEEKES: Een soort dwangneurose?

KALLEBAS: Ja, maar héél vervelend voor haar medebewoners.

DOKTER PEEKES: De mensen moeten maar vooral veel TV-kijken, ge ziet wat er van komt. (leest verder in dossier) *Haar ouders zijn al op vroege leeftijd overleden, ze heeft nog twee zussen en een broer maar die willen haar niet meer zien.* Precies wat we nodig hebben, het kan ons niet beter uitkomen.

KALLEBAS: Wat denkt ge ervan, dokter?

DOKTER PEEKES: Perfect. Niemand zal hen missen als we falen met dit experiment.

KALLEBAS: Die proefkonijnen lijken nog zotter dan zot. Is het wel verstandig om dergelijke patiënten te gebruiken voor deze belangrijke testen?

DOKTER PEEKES: Ik heb alles onder controle en ik zal hier op de kliniek blijven zolang de patiënten aanwezig zijn. Ik draag alle verantwoordelijkheid.

KALLEBAS: En als er iets misgaat...?

DOKTER PEEKES: Dat is uitgesloten. Verder hoop ik op een beetje begrip en medewerking van het verplegend personeel.

KALLEBAS: De directie weet hier niks van?

DOKTER PEEKES: Nee, zeker niet. Enkel ik, jij en Els.

(Emely, Jenny en Francine komen nu van de badkamer. Ze zijn gekleed in hun pyjama en dragen pantoffels. Emely speelt met haar knuffel Stompie. Francine draagt constant de foto van haar ouders. Jenny speelt met haar muzieksdoos)

KALLEBAS: (wil de knuffel van Emely afpakken) Kom, weg met die prullen!

EMELY: (protesteert fel) Niks van...! Stompie blijft bij mij...!

DOKTER PEEKES: Laat ze die knuffel maar houden. Het is de bedoeling dat dit

experiment in alle rust verloopt. En hoe beter de patiënten meewerken, hoe vlotter de testen zullen verlopen.

JENNY: “Excedas in arborem.”

KALLEBAS: Wat zegt zij?

DOKTER PEEKES: “Ge kunt de boom in!”

KALLEBAS: Die Jenny met haar muziekdoos moeten we kort houden, vrees ik.

DOKTER PEEKES: Morgen krijgen de patiënten geen eten want overmorgen begint de behandeling en dan moeten ze helemaal nuchter zijn.

FRANCINE: Twee dagen zonder eten? Gij zijt ook goed zot, moet ik zeggen.

DOKTER PEEKES: Luister..., ge hebt alledrie geen familie meer en ge kunt ook nergens meer naartoe. Mag ik dan hopen op een beetje medewerking, ja?

FRANCINE: Waarom brengen ze ons naar deze kliniek? Wij mankeren toch niks.

DOKTER PEEKES: Oh nee? Waarom zit ge dan al jaren in een psychiatrische instelling?

KALLEBAS: (haalt uit naar de patiënten) Ik duld geen tegenspraak tegenover Dokter Peekes! Begrepen...! En nu alledrie in uw bed! Wie gaat waar liggen?

(De patiënten hebben het mentaal moeilijk om elk een bed te kiezen. Er wordt nogal wat heen en weer gelopen, en uiteindelijk weer gewisseld)

KALLEBAS: (vastberaden tot de patiënten) Gij in dat bed...! Gij daar...! En gij daar...!

FRANCINE: Ik kan niet.

KALLEBAS: Waarom niet?

FRANCINE: Gij staat op mijnen draad.

KALLEBAS: (als Francine te lang talmt) Een beetje sneller of ik zal uw draad eens doorknippen...!

DOKTER PEEKES: (stil tot Kallebas) Erg hé.

KALLEBAS: Wat verlangt ge, ze komen uit een zottengesticht.

(Francine zet zich op bed. Dokter Peekes zet zich amicaal naast haar)

DOKTER PEEKES: Wie staat er op uw foto?

FRANCINE: Mijn overleden ouders.

DOKTER PEEKES: Wanneer zijn ze gestorven?

FRANCINE: (wiebelt met haar benen) 24 jaar geleden, toen was ik 22. Mijn twee zussen waren toen 28 en 31 en mijn broer 34. Dat is samen 115, dus gemiddeld zijn wij 28,75 jaar oud. Tel ik daar de leeftijd van mijn ouders bij dan komen we aan 231, dat is gemiddeld 38,60. Maar omdat een jaar maar 12 maanden heeft is het getal achter de komma geen gewoon decimaal getal, dus dan moeten we 100 delen door 12 en dat is 8,333, dus die 38,60 jaar wordt dan 38,48 jaar. Dat is 38 jaar, 4 maanden, één week en 2 dagen.

DOKTER PEEKES: Ah, gij zijt dus dat rekenwonder?

FRANCINE: Ik ben niks, anders zat ik niet in de psychiatrie.

DOKTER PEEKES: (zet zich bij Jenny en houdt haar muziekdoozje aan z'n oor) Stille nacht, heilige nacht. (tot Kallebas, ad Jenny) Ja, en zij denkt dat het al terug Kerstmis is. (zet zich bij Emely) Mag ik uwe knuffel eens vastpakken?

EMELY: (houdt de knuffel tegen haar boezem, dan kordaat) Nee...!

DOKTER PEEKES: Eventjes maar. Kom...!

EMELY: Nèèèè...! (dreigt hysterisch te worden)

DOKTER PEEKES: Okee, 't is al goed. Ze zeggen dat gij helderziend zijt, kunt gij iets voorspellen?

EMELY: Ja, dat heel deze affaire hier verkeerd gaat aflopen!

DOKTER PEEKES: Dat gelooft ge toch zelf niet.

KALLEBAS: De patiënten lijken er erger aan toe dan ik dacht, dokter.

DOKTER PEEKES: Dat zal wel beteren als ze hun eerste serum binnen hebben. Maar denk eraan, héél belangrijk, de beide serums MOETEN in volgorde gegeven worden, eerst geel en dan rood, en niet omgekeerd, want dan werkt het averechts. Ik wil hier geen problemen.

KALLEBAS: Komt in orde, dokter.

DOKTER PEEKES: En zorg dat ze hun horloges afdoen. (staart door het raam) Ik ben héél erg benieuwd naar de resultaten. (wrijft met z'n mouw over het glas) Wanneer worden hier de ramen nog eens gepoetst?

KALLEBAS: Morgen begint de ruitenwasser.

DOKTER PEEKES: (geeft de dossiers aan Kallebas) De kans op succes ligt grotendeels in uw handen, Ludwina. (maakt de deur los en dan af. Vanaf nu zal men steeds de deur op slot doen)

KALLEBAS: Kom, uw horloges afgeven, alledrie...! (Als Emely en Francine hun horloge afgeven, dan tot Jenny) En die van u...?

JENNY: Ik heb geen horloge nodig om te weten hoe laat het is.

KALLEBAS: Oh nee? Hoe laat is het dan nu?

JENNY: Het is nu 14.23h.

KALLEBAS: (haalt de eigen horloge uit haar zak en vergelijkt) Amaai, proficiat. (kijkt in een ander dossier) Francine, hoeveel is 39 gedeeld door 2,79?

FRANCINE: (wiebelt met haar benen) Euh..., euh..., dat is 13,97849462...!

KALLEBAS: (kijkt in een ander dossier) Emely, als gij ècht helderziend zijt, noem dan de naam van mijn echtgenoot eens!

EMELY: Hoe kan dat? Gij zijt niet eens getrouwd!

KALLEBAS: Ga ik ooit trouwen?

EMELY: Nee. Welke vent wil er nu zo'n lelijke trut met een balonnekeskop als gij...!

JENNY: Nen blinde die niet kan zien hoe lelijk zij is, haha...!

FRANCINE: Of nen boer die moet kiezen tussen z'n koe en haar, haha...!

(De patiënten barsten in lachen uit)

KALLEBAS: (danig gepikeerd) Gaan we 't zo spelen? Okee, maar vergeet niet dat ik hier hoofdverpleegster ben en dat niemand mij uitlacht...! (luider) Niemand...! En zeker geen zottinnen zoals gij...!

(Emely loopt plots naar de badkamer)

KALLEBAS: Wat gaat gij doen...? Kom..., terug in uw bed...! (loopt haar achterna).

(Emely keert weer met een transistor. Ze zet de volumeknop aan)

KALLEBAS: En een radio is hier niet toegestaan...! Kom, weg ermee! (zet transistor terug in de badkamer)

JENNY: (roept ondertussen naar Kallebas) “Nullus clamor auribus.”

KALLEBAS: En nu in 't Nederlands alstublieft.

JENNY: “Maak niet zo van uw oren!” (vervolgt) “Bubalus foetet...!” (vertaalt stil naar Francine en Emely) “Stinkbuffel...!”

(Als Kallebas er vandoor wil gaan en de deur losmaakt gooit Jenny een van haar pantoffels knal boven haar hoofd tegen de deur)

KALLEBAS: (keert zich nijdig om, dan tot Jenny) En u zal ik wel klein krijgen...! Gij kent Ludwina Kallebas nog niet...!

FRANCINE: Nee, maar ik weet toevallig wèl wat een “kalebas” is. Een gedroogde pompoen.

JENNY: (ad Kallebas) Dan heeft zij nog sjans dat ze niet “Ludwina Pompoen” heet, haha...!

EMELY: (pesterig) En met Halloween zou ik maar oppassen want dan snijden ze stukken uit u en dan steken ze een kaars in uw gat!

KALLEBAS: Ja, lach maar..., maar ge zult niet blijven lachen! Dat kan ik u garanderen. Ik heb hier ooit leeuwen getemd die zo'n (...) strafblad hadden...!

JENNY: “Oscula dorsum meum...!” En in 't Vlaams is dat ... “Kust mijn kloten...!”

(Kallebas nijdig af met de dossiers)

EMELY: (enthousiast, dansend op haar bed) Okee dames, de speeltijd kan beginnen...!

JENNY: (op rijm, grappend naar de deur) Madam pompoen, wat moeten wij met u doen...

EMELY: (vervolgt op rijm, roept naar de deur) ...ga maar beter met pensioen...

FRANCINE: (vervolgt roepend op rijm naar de deur) ...of we kakken in uw schoen...!

(De patiënten lachen, beleven pret en starten een stevig maar grappig kussengevecht)

TWEEDE BEDRIJF

Volgende dag, voormiddag.

(Emely, Jenny en Francine vervelen zich duidelijk)

EMELY: Ik rammel van de honger. (ad knuffel) En mijne Stompie ook. Hier kijk maar, hij laat z'n kopke al hangen. (...)

FRANCINE: Ik zie ook scheel van de honger. Nog efkes en ik begin hier aan die bedsponde te knabbelen.

JENNY: Wij zitten hier nu precies 23 uur en 19 minuten zonder eten.

EMELY: Wacht eens..., ik heb nog koekjes in mijn vallies zitten. Iemand goesting?

FRANCINE: Natuurlijk Emely.

(Emely neemt Stompie mee naar de badkamer)

FRANCINE: Hoe laat is 't, Jenny?

JENNY: (zonder nadenken) Twee minuten na half elf. We zijn gaan slapen om 22.11h. Gij hebt deze nacht 1 uur en 32 minuten wakker gelegen en Emely is om 4.29h deze morgen naar toilet gegaan en om 4.33h is zij teruggekeerd.

FRANCINE: Dat zijn 4 minuten, dus 240 seconden. Als een mens gemiddeld 81 jaar wordt dan kan hij op die tijd 42.573.600 keer naar toilet gaan, schrikkeljaren meegeteld.

(Emely keert weer van de badkamer met een pak koekjes en met haar transistor die ze op haar nachtkastje zet. Het pak koekjes gaat rond)

EMELY: (speelt ondertussen met haar Stompie) Soms vraag ik mij wel eens af hoe mijn ouders het stellen in Canada.

FRANCINE: Als ze u vrijlaten gaat ge dan uw ouders opzoeken in Canada?

JENNY: Emely komt nooit meer vrij. Wangedrag, weet ge wel. Zij is een gevaar voor de maatschappij.

EMELY: Maatschappij van m'n voeten, ja! Ik heb me er al bij neergelegd dat ik heel m'n leven in een instelling zal zitten. Maar zolang Stompie in mijn buurt is, is dat geen probleem meer voor mij.

FRANCINE: En als ge dan nog verteld dat ge met uw engelbewaarder kunt praten,

ja, dan zit ge voorgoed vast want dan denken ze dat ge helemaal doorflipt.

EMELY: Francine, niemand gelooft mij, maar ik kan sinds een tijdje ècht met mijn engelbewaarder praten.

JENNY: Weet ge wat wij geloven, Emely? Dat gij ècht kierewiet zijt.

EMELY: (starend) Hier in deze wereld valt niks meer te beleven voor ons. Ik wil naar het paradijs, samen met Stompie. En ik wil dat het sneeuwt op de dag dat ik doodga.

FRANCINE: Dan zult ge toch in de winter moeten sterven, vrees ik.

EMELY: (speels tot haar knuffel) Wilt gij dansen, Stompie? (zet de transistor aan. We horen "Barcarolle" van Katherine Jenkins)

(Emely walst met Stompie door de kamer. Jenny legt zich op bed, zet haar muziekdoos aan en houdt die aan haar oor. Francine ligt op haar bed en bekijkt ondertussen de foto van haar ouders. Even voor einde van het nummer zet Jenny de radio uit)

EMELY: Waarom zet gij die muziek af?

JENNY: Omdat ik mijn eigen muziekdoos niet meer hoor.

EMELY: (steekt de rest van de koekjes in de lade van haar nachtkastje) Hoe geraken wij hier aan eten? Ik hou dat nooit vol tot morgen.

FRANCINE: We kunnen misschien al beginnen met hun aandacht te trekken.

JENNY: Hoe...?

FRANCINE: We kunnen doen alsof we hysterisch worden, of zoiets.

EMELY: Ja, dat kan ik wel.

FRANCINE: Jamaai Emely, het moet ècht lijken hé.

EMELY: Houdt mij maar eens in de gaten. Maar iedereen speelt mee hé. (gaat op haar rug op de grond liggen, begint te spartelen en verschrikkelijk te krijsen) liiièèèè...! (dan weer normaal) Is 't goed zo...?

FRANCINE: Amaai, daar krijg IK zelfs schrik van.

JENNY: (tot Emely) Doe dat nog eens, maar nog een beetje luider. Ze moeten het op 't einde van de gang kunnen horen.

(Emely begint opnieuw te krijsen, maar nu nog wat luider. Dan komt Els

in lichte paniek binnen met drie plastic bekertjes. Zij doet daarna de deur weer op slot. Onder volgend gesprek zal Jenny stiekem de gsm van Els uit haar zak stelen)

- ELS:** (tracht de spartelende Emely te temperen) Wat is er met haar gebeurd?
- FRANCINE:** Och, Emely krijgt regelmatig van die aanvallen. Wij zijn dat al gewoon. Nu is ze nog kalm. Wacht tot ze helemaal uit haar krammen schiet!
- (Maar elke keer als Els even niet kijkt stopt Emely)
- JENNY:** Volgens mij is dat van de grote honger.
- ELS:** Het spijt me. Er is niks voorzien voor jullie. Opdracht van Dokter Peekes. (als Emely weer begint te kriesen) Hoe kan ik haar temperen?
- FRANCINE:** Ge moet den do-re-mi zingen. Kijk maar eens! (zingt dicht bij Emely) Do...
- EMELY:** (zelfde toonhoogte, snel volgend) Do...
- FRANCINE:** Re...
- EMELY:** Re...
- FRANCINE:** Mi...
- EMELY:** Mi...
- FRANCINE:** Fa... Sol... La... Si... Do...
- EMELY:** Fa... Sol... La... Si... Do... (kruipt terug op haar bed alsof er niks gebeurd is)
- JENNY:** (tot Els) Voilà, en nu is die weer kalm voor een tijdje.
- ELS:** Ik ben Els, uw verpleegster voor de volgende dagen. (merkt de transistor op het nachtkastje) Stop die radio maar snel weg want als Kallebas die ontdekt dan gooit ze die door het raam naar buiten.
- EMELY:** (stopt de transistor in haar nachtkastje) Waarom zijn wij hier in kliniek?
- FRANCINE:** Wij zijn toch niet ziek?
- ELS:** Dokter Peekes gaat enkele testen uitvoeren waarvan ge alledrie beter zult worden.
- FRANCINE:** Maar wij mankeren toch niks.

- ELS:** Daar kan ik niet over oordelen. Ik ben maar een gewone verpleegster. Dokter Peekes is hoofd neurologie en Ludwina Kallebas is hoofdverpleegster. Ze is verliefd op Dokter Peekes, maar dat mag niemand weten. (minder luid) Ik heb hen al een paar keer betrapt toen ze ergens stonden te kussen.
- JENNY:** Ik denk als ge Kallebas kust dat ge dan verandert in een donderpad.
- ELS:** Morgen begint uw behandeling. Dus een paar dagen op uw tanden bijten en dan zal het allemaal vlug voorbij zijn.
- FRANCINE:** Waarom hangt hier geen belletje aan ons bed?
- ELS:** Die zijn verwijderd.
- JENNY:** En als er iets gebeurt, zoals met Emely daarnet...?
- ELS:** We zullen wel regelmatig komen kijken. En jullie kunnen niet weg want de deur is op slot. (geeft hen elk een bekertje) Drink nu uw bekertje maar op, daar zult ge van kalmeren. (maakt de deur los en dan af)
- JENNY:** (maakt zich héél kwaad over hun situatie) Kalmeren...? Kalmeren...? Vroeg of laat sla ik alles kort en klein! Zijn wij eigenlijk nog wel mensen?
- FRANCINE:** Jenny, kunt gij u nog wat inhouden alstublieft?
- JENNY:** Voor wie of voor wat...? (haalt flink uit) Het zijn wel de anderen die ons zó gemaakt hebben, hé Francine!
- EMELY:** Jenny heeft gelijk. Ze behandelen ons als beesten. Wij hebben niet gevraagd om naar hier te komen!
- FRANCINE:** Nee, maar Jenny handelt soms veel te agressief.
- JENNY:** Dat zeggen mijn ouders ook, daarom willen ze niks meer met mij te maken hebben. (feller) Wel, ik ben niet agressief. Ik wil me enkel verdedigen als ze mij aanvallen. Als ze mij gerust laten dan gebeurt er niks.
- FRANCINE:** Nee, maar ge kunt een probleem ook oplossen door te praten. Maar nee, gij slaat er altijd direct op, en dan is het maar normaal dat men u agressief vindt!
- JENNY:** Hoe kunnen wij ons anders verdedigen? Niemand wil naar ons luisteren!
- FRANCINE:** Och Jenny, ge hebt ooit uwe werkgever een schaar in zijne rug gestoken.
- JENNY:** Ja, omdat hij met z'n vuil poten onder mijne rok zat, daarom!

FRANCINE: Mist gij uw ouders niet?

JENNY: Nee, ik mis niks. Het enige wat ze mij niet mogen afpakken is mijn muziekdoos en mijn kameraden, gij en Emely.

(Ruitenwasser Fons daagt op bij het raam en tikt tegen het glas)

FONS: (roept) Doe dat raam eens open...!

(Francine opent het raam en Fons kruipt naar binnen. Fons is gekleed in een werkplunje met bretellen, er hangt een opgerold zeel aan z'n middel. Francine loopt dezelfde weg terug naar haar bed)

FONS: (ontdekt het vreemde gedrag van Francine) Wat doet gij nu...?

EMELY: Francine heeft last van den draad.

FONS: Welke draad?

JENNY: Ze denkt dat er een draad uit haar gat komt en dan moet dat bobijntje terug opgerold worden.

FONS: Ja, ik ken dat van op de televisie. Tiens, heeft zij dat ook?

EMELY: Alle ziektes die zij op televisie ziet, die krijgt zij ook.

JENNY: (ad zeel) Gij hebt precies ook last van den draad?

FONS: Nee, een ruitenwasser moet altijd een zeel bijhebben voor als hij in de problemen komt.

EMELY: Is dat niet vermoeiend, zo heel de dag ladder op, ladder af?

FONS: (toont de afstandsbediening) Nee, ik heb dit kastje waarmee ik m'n stelling aan de katrol automatisch naar boven en naar beneden kan laten gaan. Ik heet Fons. En jullie?

EMELY: Ik ben Emely, dat is Jenny en dat is Francine.

FONS: En wat mankeren de patiënten?

FRANCINE: Niks.

FONS: Hoe niks...? Dat kan niet. Als ge in de kliniek ligt dan mankeert ge wel degelijk iets.

EMELY: Ze zeggen dat ik zot ben...!

JENNY: (vervolgt) Dat zeggen ze van ons ook.

FONS: Mijn vrouw zegt ook dat ik zot ben, maar ik lig nog niet in de kliniek. Trouwens mijn vrouw is zelf zot want ze gaat vreemd met de facteur en ik zie het niet meer zitten. Ik ben depressief. Allé, hoe moet ik nu verder leven zonder haar? Kijk eens naar mijn handen hoe die trillen. Ik ben sindsdien geen mens meer. Ik wil dood.

JENNY: Zo moet ge niet redeneren. Ge moet haar de kop inslagen!

FONS: Jaja, en dan voor haar nog tien jaar de doos invliegen zeker.

EMELY: Hebt gij hier veel werk, Fons?

FONS: Een hele week. Hebt ge die ramen al eens geteld? Méér dan 300 alstublieft. (kijkt op z'n horloge) Het is bijna middag, ik krijg honger.

FRANCINE: Wij ook, maar wij krijgen hier niks te eten.

FONS: Dat is ook erg als ge stijf staat van de honger en ge moet op uw kin kloppen. Allé, ik ben de pist in.

(Terwijl Fons door het raam terug naar buiten kruipt steelt Jenny stiekem zijn zeel en gooit dat snel onder een bed. Daarna sluit zij het raam)

FRANCINE: Doe dat raam eens terug open!

JENNY: Waarom?

FRANCINE: Mijnen draad zit er tussen...!

(Jenny zucht, doet het raam even open en weer dicht)

FRANCINE: (toont) Kijk eens naar mijn handen hoe die trillen. Ik denk dat ik ook depressief ben.

EMELY: Zèg Francine, begint niet hé.

JENNY: Ze heeft weer iets gezien bij die ruitenwasser en dan krijgt zij dat natuurlijk ook.

FRANCINE: Is dat mijn schuld? Dat zit nu eenmaal in mijne kop en dat gaat er niet meer uit.

EMELY: Al goed dat wij hier geen contact hebben met andere patiënten..., ge zoudt nogal werk hebben om al die ziektes te krijgen! (plots) Pas op, Kallebas gaat binnenkomen...!

(Kallebas komt binnen en doet de deur weer op slot)

KALLEBAS: (dreigend tot Emely) Geen streken achter mijn rug of ge gaat hier iets meemaken hé...! (doet controle in de nachtkastjes en ontdekt de koekjes van Emely) Aha, gij wilt mij te slim af zijn! Hier gaat ge voor boeten! (wil Stompie afpakken van Emely maar die dreigt hysterisch te worden)

(Jenny wil op Kallebas stuiken, maar Francine houdt haar tegen)

FRANCINE: Niet doen, Jenny!

KALLEBAS: (tot Jenny) Wat gaat ge doen? Mijn keel dichtknijpen zoals ge bij al uw andere slachtoffers ook hebt gedaan...?

JENNY: “Servo vestri os...!”

KALLEBAS: En nu in 't Nederlands.

JENNY: “Houdt uw bakkes...!”

KALLEBAS: Het zal wel beteren als morgen uw behandeling begint. Ge zult alledrie een ander mens worden.

EMELY: Dat willen we niet. Wij willen blijven wie we zijn.

FRANCINE: Jazeker, er is niks verkeerd aan ons. Het zijn de anderen die “anders” zijn.

KALLEBAS: Ja natuurlijk, dat zeggen alle zotten en zottinnen. En nu in uw bed, alledrie...! Of ik laat u vastriemen...! (maakt de deur los en dan af)

EMELY: Francine, hoe zijn uw ouders eigenlijk verongelukt?

FRANCINE: Door een storm. Ze zijn met hun auto ingereden op een omgewaaide boom. Ik heb nog twee zussen en een broer maar die willen mij niet meer zien. Ik mis mijn ouders enorm. Het was met mij nooit zo ver gekomen als die nog leefden. Al 24 jaar beslissen andere mensen in mijn plaats. Ik had me het leven helemaal anders voorgesteld. Trouwen, kindjes krijgen, huisje, tuintje. Het zijn mijn broer en zussen die ervoor gezorgd hebben dat ik in een instelling terecht ben gekomen. (starend) Ik zie mijn moeder nog altijd op haar sterfbed liggen, zo bleek. Mijn vader lag naast haar, met een glimlach op z'n mond, maar zijn handen waren zo koud. Ik heb een hele week na hun dood niet kunnen slapen en toen zijn mijn stoppen doorgeslagen en heb ik het ouderlijk huis in brand gestoken. Toen is het allemaal begonnen, van de ene instelling naar de andere. Tussendoor ben ik nog geplaatst bij verschillende pleeggezinnen. Maar ik geraak dat beeld van mijn overleden ouders nooit meer kwijt. Het enige dat ik nu nog wil is dat wij met ons drieën voor altijd samenblijven.

- EMELY:** (zweert plechtig) Wij zullen altijd bij elkaar blijven, Francine.
- JENNY:** Gegarandeerd! Ons krijgen ze met geen kettingen uit elkaar getrokken. Wij hangen aaneen als lijm.
- FRANCINE:** Van die straffe secondenlijm of van die goedkope pattex?
- EMELY:** Gaat gij volgend jaar een feestje geven, Francine?
- FRANCINE:** Ikke...? En om welke reden...?
- EMELY:** (grappend) Uw jubileum hé, want dan zit gij 25 jaar vast, haha...!
- JENNY:** Ik wil hier weg! (kuiert door de kamer, trekt aan de deurknop maar de deur is op slot) Kunnen we niet weg langs het raam?
- FRANCINE:** Nee, dat durf ik niet. Ik heb hoogtevrees.
- EMELY:** (vastberaden) En als Francine hier blijft dan blijven we allemaal hier!
- JENNY:** (toont) We hebben nu wel een zeel hé!
- FRANCINE:** Hoe komt ge daaraan?
- JENNY:** Gepikt van die Fons. Ik heb ook al de gsm van die Els gepikt. Hier kijk maar...! (toont de gsm)
- FRANCINE:** Kunnen we daar niks mee doen?
- JENNY:** Wilt gij pizza bestellen? (presenteert de gsm) Hier, doe maar. Voor mij een "Margherita" met heel veel mozzarella.
- EMELY:** Nee, maar we kunnen Kallebas toch opbellen en haar naar hier lokken.
- JENNY:** En dan?
- EMELY:** Dan kunnen we ons toch wat amuseren met haar.
- JENNY:** (ironisch) Ja, met die gedroogde pompoen kunt ge u wel goed amuseren. Mijn buik doet zeer van 't lachen.
- FRANCINE:** We kunnen haar ook eens efkes uit het raam laten hangen misschien...?
- EMELY:** (enthousiast) Ja..., een goed idee, Francine. (pakt de gsm van Jenny en zoekt een nummer) Hier heb ik hem..., Kallebas. (telefoneert en imiteert de stem van Els) Ludwina, met Els hier. Kunt gij eens efkes naar de kamer komen van die drie zottinnen. - - - - Waarom? Omdat ze de

kamer aan 't slopen zijn! (haakt in, dan tot Jenny en Francine) Amaai, die was kwaad zèg!

JENNY: (ziet het even niet meer zitten) Hoe kunnen wij hier ontsnappen? Ik wil hier weg, samen met u twee. Ik hou het hier geen dag langer uit hé!

FRANCINE: (wil Jenny temperen) Jenny, luister eens...

JENNY: Nee, ik luister niet meer. Ik wil hier weg. Ik breek desnoods door die muren.

EMELY: Dat gaat niet, Jenny. Die zijn van beton. En gij zijt nog altijd geen bulldozer.

JENNY: Ze kennen mij hier nog niet. (begint met haar vuisten op de muur te bonken)

EMELY: (tot Francine) We moeten haar kalmeren of er komen ongelukken van.

(Francine draait het muziekdoozje op en houdt dat aan het oor van Jenny, die dan begint te wenen. Ze legt haar hoofd tranend op Francine's schouders)

FRANCINE: Huil maar eens goed door, dan komt dat er allemaal uit en dan kunt ge er weer een tijdje tegen.

JENNY: (door haar tranen door) Merci Francine, gij zorgt voor ons gelijk een kloek voor haar kuikens.

FRANCINE: Als ze u beiden ooit iets aandoen dan zal IK eens kwaad worden. En ze weten niet tot wat ik allemaal in staat ben. Zo sterk als een beer ben ik dan. Dan kan ik armen en benen breken. (met haar rug naar het raam) En schrik heb ik niet..., van niks hé....! Helemaal van niks...! (er wordt plots hevig op het raam gebonkt. Francine schrikt zich te pletter) Miljaar, nu verschoot ik.

(Emely opent het raam en Fons kruipt naar binnen met zijn schaftzak)

FONS: Ik heb mijne schaftzak bij. Ge kunt wat krijgen want ik heb toch genoeg. (deelt de inhoud van z'n schaftzak met de patiënten) Ik ben wel mijn drinken vergeten vandaag.

EMELY: Hebt gij dorst?

FONS: Ja, ik stik van den dorst.

EMELY: (geeft hem de drie bekertjes) Hier, drink maar uit...!

FONS: (drinkt de drie bekertjes achtereen leeg) Oh dat doet deugd. Ik heb

gisteravond te veel van die zoute pizza gegeten. (monstert de patiënten)
Jullie zijn precies wel drie toffe trienen hé.

FRANCINE: (ironisch) Ja, héél toffe. 't Is daarom dat wij hier zijn.

(Fons maakt een gebaartje richting achterwerk van Francine)

FRANCINE: Wat doet gij nu...?

FONS: (grappend) Ik trek eens efkes aan uwen draad, haha...!

FRANCINE: (lachend tot Emely en Jenny) Die heeft dat precies ook een beetje...!

EMELY: (tracht hem weer naar buiten te pushen) Kom Fons, ga nu maar door want die hoofdverpleegster kan hier elke minuut binnenvallen.

FONS: Goed. Ik zal mijn brooddoos hier laten. (veert recht) Heeft er iemand van u mijn zeel gezien?

JENNY: Uw zeel? Wat moeten wij met een zeel?

FONS: Ik heb dat altijd aanhangen en nu ben ik dat kwijt.

EMELY: Misschien is dat naar beneden gevallen.

FONS: Ja, ik zal eens gaan kijken. Saluut. (wrijft in z'n ogen)

FRANCINE: Scheelt er iets, Fons?

FONS: Ja, precies dat mijn ogen zwaar beginnen te worden. Ik ben gisteren nochtans vroeg gaan slapen.

JENNY: Dat zal ook wel van die pizza van gisteravond zijn.

FONS: Saluut. (af langs het raam)

(Jenny sluit het raam. Kallebas stoot vierklauwens binnen met een baseball knuppel)

KALLEBAS: (furieus luid) Wie moet ik hier eens een trek van mijn stokje geven...!
(ontdekt de brooddoos) En wat doet die brooddoos hier...? Van wie is die...?

(Maar de patiënten omsingelen haar, pakken haar knuppel af en grijpen haar beet)

JENNY: (dreigend met baseball knuppel tot Kallebas) Nu heb ik in ene keer zo'n felle goesting om u een patat op uwe stomme smikkel te geven hé...!

EMELY: Nee Jenny, dan is de kermis te rap gedaan.

KALLEBAS: (protesteert bang) Durf mij niet aanraken hé...!

JENNY: Kom we gaan haar efkes laten zweven!

(Men bindt het zeel rond Kallebas haar onderbenen en men heft haar door het raam naar buiten onder fel protest. Kallebas blijft buiten aan het zeel bengelen. Emely en Francine hebben alle moeite om haar lichaam met het zeel tegen te houden)

JENNY: (als ze door het raam naar beneden kijkt) Haar schort hangt al tot over haar ogen. Ik zie bliksem...! Oeioei..., de basiliek van Koekelberg is er niks tegen...!

FRANCINE: Amaai, dat is zwaar! Dat kunnen wij nooit volhouden...!

JENNY: Laat haar efkes op en neer wiebelen...!

(Emely en Francine geven het zeel even vrij spel en trekken er dan weer aan, herhalen)

FRANCINE EN AMELY: (gelijktijdig) How hup..., how hup... how hup...!

KALLEBAS: (roept paniekerig OFF) Stop...! Stop...! Ik ga vallen...!

JENNY: (roept naar Kallebas) Denk maar dat ge op de paardjesmolen zit. (grappend) En zeg maar tegen die ruitenwasser dat hij de flos mag pakken, haha...!

EMELY: Jenny, die koord doet te zeer aan mijn handen, ik kan ze niet meer houden...!

FRANCINE: Kom helpen trekken, Jenny!

(Ook Jenny helpt nu aan het zeel trekken. Dan komt Els binnen. De patiënten stoppen hun handen snel achter de rug, maar houden de koord strak)

ELS: Wat is hier gaande...?

FRANCINE: (doet alsof) Niks.

ELS: Wat hebt ge daar in uw handen...?

FRANCINE: Ge bedoelt die koord? Hier, ge krijgt ze.

(Men duwt het zeel in Els haar handen, maar die kan het tegengewicht niet dragen waardoor zij plots als een schicht tot bij het raam vliegt en

daar blijft steken met haar bovenlichaam uit het raam en met haar benen in de lucht)

ELS: (in paniek) Hel-lep...! Hel-lep...!

(De patiënten helpen Els weer overeind en proberen met z'n allen Kallebas weer naar binnen te trekken)

JENNY: Jullie blijven trekken, ik zet me hier gereed... (met baseball knuppel in aanslag) ...en als Kallebas haar gezicht tevoorschijn komt dan geef ik haar een trek op haar voorgevel dat horen en zien vergaat!

ELS: Nee Jenny, niet doen!

(Men trekt het zeel naar binnen, maar dan blijkt dat Fons nu aan het zeel hangt gebonden)

FONS: (net als Jenny wil slaan) Stop...!!

JENNY: (verbaasd ad Fons) Hoe kan dat...?

FRANCINE: Waar is Kallebas dan...?

EMELY: Die zal beneden wel te pletter gestort zijn.

ELS: (bang) Oeioei...!

JENNY: Ja, dan hebben we pas èchte pompoensoep...!

(Ze kijken benieuwd door het raam naar beneden)

FONS: Nee, ze is op mijn stelling geland...!

KALLEBAS: (furieus luid OFF) Hier gaat ge nog voor boeten...!

(De patiënten maken richting Kallebas een gebaartje van "de boom in")

JENNY: (tot Fons) En wat doet gij hier...?

FONS: De batterijen van mijn kastje... (toont afstandsbediening) ...zijn leeg.

ELS: Kom, we moeten dringend de brandweer bellen. (Fons wil Els volgen langs de deur, maar hij hangt nog vast aan het zeel)

FONS: Oei, ik vergeet mijnen draad nog...!

FRANCINE: Zorg maar dat ge niet in de knoop geraakt met de mijne...!

DERDE BEDRIJF

Volgende dag, voormiddag.

(Kallebas en Els hangen de serum gereed bij elk bed, geel en rood. Er staat een karretje met medisch materiaal en drie operatieschorten. De patiënten liggen vastgeriemd op hun bed)

KALLEBAS: (tot Els) ...drie uur heb ik daar gisteren op die stelling gezeten..., drie volle uren..., en dat 20 meter boven de grond, ge moet niet vragen. Daar heb ik ze genepen. En uiteindelijk is de brandweer mij komen redden.

ELS: Waar hebben de patiënten dat zeel gehaald?

KALLEBAS: Van die ruitenwasser hé. Hoe geraken zij aan uwe gsm?

ELS: Volgens mij hebben ze die uit mijne zak gestolen.

KALLEBAS: (ad patiënten) Nu ze vastgeriemd zijn kan er niet veel meer gebeuren. Nog een keer zo'n geintje en ik laat ze stante pede naar 't mortuarium brengen!

FRANCINE: (roept) Mag mijne riem niet los? Ik heb claustrofobie.

JENNY: En ik wil eten.

EMELY: Ik ook. Wij zitten al twee dagen zonder eten.

JENNY: ja, dat is precies 43 uur en 21 minuten.

KALLEBAS: Dat hongergevoel gaat wel weg als we seffens met de serum beginnen.

FRANCINE: Kan mijne riem een beetje lossen alstublieft? Mijnen draad zit er tussen?

ELS: (wil helpen) Wacht, ik zal...

KALLEBAS: (onderbreekt) Nee Els...!

ELS: Maar...

KALLEBAS: (strenger) Nee is nee...! (iets stiller) Zijt gij nog niet geleerd? Ge moogt niet te familiair omgaan met die patiënten. Vergeet niet dat zij gestoord zijn en altijd gevaarlijk zullen blijven...!

(Dokter Peekes komt binnen, doet de deur op slot en controleert een laatste keer)

DOKTER PEEKES: Alles in orde hier?

KALLEBAS: We zijn bijna klaar, dokter. Moeten de patiënten een operatieschort aandoen?

DOKTER PEEKES: Nee, dat hoeft niet. Maar jullie mogen allebei plastic handschoenen aantrekken en een monddoekje opzetten. Het experiment kan beginnen. Eerst nog dit... (toont drie grote fopspenen) ...dit gebruiken we als de patiënten hun tong dreigen in te slikken, wat natuurlijk altijd mogelijk is. Okee dames, sluit de serum maar aan, te beginnen met de gele alstublieft.

(Kallebas wil een naald in de arm van Jenny ploffen, maar Jenny voelt zich blijkbaar niet oké)

FRANCINE: Wat scheelt er Jenny?

JENNY: "Possum volare...!"

KALLEBAS: Wat zegt ze?

FRANCINE: "Ik zie ze vliegen!" (met schrikgebaartje)

EMELY: Ik wil ook geen naald in mijn arm!

(Fons tikt op het raam en maakt gebaartjes)

DOKTER PEEKES: (boos) Wie is die ambetanterik daar aan het raam?

KALLEBAS: Dat is de ruitenwasser, dokter.

DOKTER PEEKES: Sluit de draperie maar want zo kunnen wij hier niet werken.

(Els sluit de draperie van het raam)

FRANCINE: (ad serum) Moeten die twee zakken er helemaal in, dokter?

DOKTER PEEKES: Ja natuurlijk, waarvoor hangen die hier anders.

FRANCINE: En tegen welk tempo?

DOKTER PEEKES: Op twee dagen moeten die leeg zijn.

(De patiënten krijgen duidelijk schrik. Volgende drie replieken gelijktijdig)

FRANCINE: Dat is $1.000 \times 2 = 2.000$ ml op 48 uur. Dat is 41,6 ml per uur. Dat is 1,44 ml per minuut. Dat is...

EMELY: (steeds bang herhalen) Dat gaat niet goed komen. Dat gaat niet goed

komen. Dat gaat...

JENNY: (steeds bang herhalen) "Imus ad mori." Wij gaan sterven. "Imus ad mori." Wij gaan sterven. "Imus..."

KALLEBAS: De patiënten werken niet mee, dokter. Moet ik hen een pikuur geven om te kalmeren?

DOKTER PEEKES: Nee, dat is nu niet aangewezen in combinatie met die serum. Geef hen maar een pilletje om te kalmeren. (tot Els) En gij moogt de patiënten nog iets vaster riemen.

KALLEBAS: (met pilletje tot Jenny) Mond open...! (luider als Jenny niet reageert) Mond open...!

JENNY: Ik denk er niet aan! (dan lippen op elkaar)

(Kallebas draait aan Jenny's oor, als die een pijnkreet slaat ziet Kallebas de kans schoon om het pilletje in haar mond te duwen. Als ze dat ook bij Emely doet bijt die weer in haar vinger)

KALLEBAS: Aaaauwh...! (kwaad als ook Els daarmee lacht) Gaat gij mij ook al uitlachen...?

ELS: (bindt in) Neenee, dat zou ik nooit durven, Ludwina.

DOKTER PEEKES: Okee, binnen een kwartier zullen ze wel wat gekalmeerd zijn. Ik ga nog snel een koffieke drinken en als ik terugkom dan beginnen we eraan.

KALLEBAS: Wacht, ik ga mee, dokter.

(Dokter Peekes en Kallebas maken de deur los en dan beiden af)

ELS: Gezien...? Ze zijn weer samen weg voor een potje koffie.

JENNY: Ik denk dat die dokter zin heeft in HAAR koffiepote.

ELS: (tot patiënten) Sluit nu uw ogen maar en probeer wat te rusten.

FRANCINE: Wij gaan toch niet dood?

ELS: Maar nee. Ge zult u helemaal anders voelen na deze hele operatie.

EMELY: Gaan ze ons opereren...?

ELS: Nee, enkel wat speciale serum toedienen.

EMELY: Ik heb schrik. Mag Stompie naast mij komen liggen?

- ELS:** Natuurlijk. (legt Stompie naast Emely)
- FRANCINE:** Mag de foto van mijn ouders bij op bed?
- ELS:** Natuurlijk. (geeft de foto aan Francine, dan tot Jenny) Wat wilt gij?
- JENNY:** Mijn muziekdoos.
- ELS:** (geeft haar de muziekdoos) Is er nog iets wat de dames willen?
- EMELY:** Ja, kunt gij het raam een beetje openzetten? Het is hier veel te warm binnen.
- ELS:** (zet het raam op een kier) Goed zo? Allé tot seffens. (maakt de deur los en dan af)
- (De patiënten spuwen elk hun pilletje uit op de grond)
- EMELY:** (met schrik) Dat gaat hier ècht verkeerd aflopen, ik voel het.
- FRANCINE:** Wat zijn ze met ons eigenlijk van plan?
- JENNY:** Zie ons hier liggen op de slachtbank. We kunnen ons niet eens verroeren. (tot Emely) Waar zit uwen engelbewaarder nu...?
- EMELY:** Waarvoor Gij gelooft toch niet dat die bestaat.
- FRANCINE:** Nu wel. Roep die maar eens direct naar hier!
- (De Engelbewaarder van Emely komt binnen langs de badkamer)
- EMELY:** (tot Jenny en Francine, ad engelbewaarder) Ziet ge 'm nu...?
- FRANCINE:** Nee, wij zien niks.
- ENGELBEWAARDER:** Zij kunnen mij niet zien omdat ik enkel UW engelbewaarder ben, Emely. En hoe is de toestand hier?
- EMELY:** Niet zo prettig, zoals ge kunt zien. We kunnen ons amper bewegen.
- ENGELBEWAARDER:** Inderdaad. Daar moeten we iets aan doen.
- FRANCINE:** (tot Emely) Tegen wie praat gij nu?
- EMELY:** Wel, tegen mijn engelbewaarder.
- FRANCINE:** Ziet gij iets, Jenny?

JENNY: Nee.

FRANCINE: Ik ook niet.

EMELY: (tot Engelbewaarder) Kunt gij er niet voor zorgen dat zij u ook kunnen zien?

ENGELBEWAARDER: Dat is niet gebruikelijk, maar voor één keer kan dat.

(De engelbewaarder trekt aan Francine's teen)

FRANCINE: Daar trekt iemand aan mijn teen...!

EMELY: Ja, dat is mijn engelbewaarder.

(De engelbewaarder maakt bewegingen met het muziekdoosje van Jenny)

JENNY: Hier kijk..., mijn muziekdoosje kan uit z'n eigen bewegen...!

(De engelbewaarder knipt met de vingers waardoor Jenny en Francine de verschijning wèl kunnen zien)

FRANCINE: (verwonderd) Wie is dat...?

EMELY: Wat dacht ge, mijn engelbewaarder natuurlijk.

JENNY: (aan de grond genageld) Is dat uw engelbewaarder...??

FRANCINE: Is die wel ècht...? Misschien is dat een dokter die verkleed is?

ENGELBEWAARDER: Ge gelooft het niet? Wacht, ik zal eens iets tonen!

(Om te bewijzen dat de Engelbewaarder ècht is laat die enkele spectaculaire dingen zien. Het raam gaat open en dicht, draperieën gaan open en dicht, buitendeur gaat open en dicht, bewegende stoelen, etc)

FRANCINE: (perplex) Dat is straffe kost...!

JENNY: (verbijsterd) 't Is ècht waar begot...!

FRANCINE: En waar zit ONZE engelbewaarder dan...?

ENGELBEWAARDER: Uw engelbewaarder kunt ge enkel zien als ge dicht bij het paradijs zijt.

EMELY: Hoe...? Wil dat dan zeggen dat ik binnenkort ga sterven? Laat me niet lachen! Hoe zal ik sterven, door hier uit bed te vallen, haha? Of uit het

raam? Of ga ik mij verslikken in een kippenboutje?

ENGELBEWAARDER: Ge verkeert alledrie in een penibele situatie. Nu kunt ge twee dingen doen: ofwel kunt ge u als een lam naar de slachtbank laten leiden, ofwel in opstand komen. Ik stel het tweede voor. Ik kan ervoor zorgen dat ge hier zonder kleerscheuren uitkomt. Ge verdient beter in dit aardse leven, alledrie.

JENNY: Hoe kunnen wij hier in opstand komen? Wij kunnen ons maar amper verroeren in ons bed.

EMELY: (tot engelbewaarder) Kunt gij ons niet losmaken?

ENGELBEWAARDER: Nee, zo'n dingen doe ik niet. Maar ik zal ervoor zorgen dat er hulp komt uit onverwachte hoek. (wil af langs de buitendeur)

FRANCINE: Die deur is op slot en ge hebt geen sleutel.

ENGELBEWAARDER: Voor mij is geen enkele deur op slot, ik kan overal binnen en buiten. Ik hoef zelfs de deurklink niet aan te raken. (knipt met haar vingers en de deur gaat uit zichzelf open) Gezien...? (af langs de buitendeur)

FRANCINE: Dat is straf...!

JENNY: Ik wil ook een engelbewaarder. (roept naar alle windstreken) Engeltje...? Waar zit ge...? Kom nu maar! Engeltje...?

(Ruitenwasser Fons kruipt binnen langs het raam)

JENNY: Zijt gij mijn engelbewaarder...?

FONS: Ikke...? Engelbewaarder...? Mankeert gij iets in uwe kop?

JENNY: Waarom komt ge dan als ik roep?

FONS: Het raam stond op een kier en ik dacht, ik zal nog eens efkes binnenspringen. Zèg, wat hebt ge mij gisteren laten drinken? Ik heb geslapen tot deze morgen. (als er geen reactie komt) Hier is zo weinig beweging?

JENNY: Natuurlijk, we kunnen ons niet bewegen! We zijn vastgeriemd.

FONS: (ad serum) Zèg, en wat is dit hier allemaal...?

EMELY: Fons, kunt gij ons eerst losmaken alstublieft?

FONS: Tuurlijk. (maakt hen los) Wat is hier toch allemaal gaande? Waarom binden ze u vast? En waarom hangt die serum hier als ge toch niet ziek

zijn? Moet ik eens een gat in die zakken serum schieten?

FRANCINE: Waarmee?

FONS: Met mijn wapen.

JENNY: Hebt gij een wapen...?

FONS: (tovert een wapen tevoorschijn) Dit is een Springfield 123RF, daar zitten 4 kogels in. Daarmee schiet ik op 400 meter een mus hare kop eraf!

EMELY: Waarvoor hebt gij dat wapen nodig?

FONS: Om zelfmoord te plegen natuurlijk.

JENNY: Is dat speelgoed of is dat ècht...?

FONS: Echt, hier kijk maar. (geeft het wapen aan Jenny)

JENNY: Zoiets zou ik ook wel willen hebben. (richt het wapen op Stompie)

EMELY: (beschermend) Pas op voor mijne Stompie want die is z'n leven nog niet beu...!

FONS: Is dat Stompie? (neemt de knuffel beet en gaat ermee tot bij het raam) Kijk eens waar nonkel Fons moet werken, Stompie. Dat is hoog hé. Daar moet Fons de hele dag travakken, en dan komt hij vermoeid thuis en dan zit de Fakteur met zijn vrouw in bed. En dan mag Fons daar nog niks over opmerken of Fons vliegt voor straf in de kelder. Maar Fons is dat beu, kotsbeu...! Vandaag of morgen zal zijne Springfield van pas komen want Fons gaat er een eind aanmaken! En nu moet ik eerst eens naar 't toilet gaan want ik heb gisteren weer slechte pizza gegeten en dat is op m'n darmen geslagen.

FRANCINE: (wijst naar de badkamer) Die deur daar!

(Fons geeft Stompie terug aan Emely en dan af naar de badkamer)

FRANCINE: Als wij zot zijn, wat is die ruitenwasser dan wel?

EMELY: (plots) Pas op, Kallebas gaat binnenkomen...!

(De patiënten duiken snel weer in hun bed, Jenny met het wapen. Ze blijven onbeweeglijk stil liggen en veinzen dat ze nog steeds zijn vastgesnoerd. Kallebas komt binnen en doet de deur weer op slot)

KALLEBAS: Al een beetje gekalmeerd? (test met haar hand voor hun ogen) Geen antwoord? Ja, dus. En wie zet dat raam altijd open? (sluit het raam en vindt dan de pilletjes op de grond) Wat moet dat voorstellen...? Aha, ge

denkt slimmer te zijn dan ik! Ge hebt alledrie uw pillekes weggegooid. Dan zal ik u die pillen eens doen opeten! Ludwina Kallebas kent daar wel een remedie voor...! (op de achtergrond wordt plots de wc doorgechast, dan verbaasd) Is daar iemand in de badkamer...?

(Fons komt nietsvermoedend van de badkamer terwijl hij de bretellen van z'n werkplunje optrekt. Hij loopt recht in de armen van Kallebas)

FONS: Dag madam.

KALLEBAS: Wie zijt gij...?

FONS: De ruitenwasser, madam.

KALLEBAS: Wat doet gij hier op de kamer...?

FONS: Ik kom van het toilet?

KALLEBAS: En wat doet gij op ons toilet...?

FONS: Ja, wat doet een mens zoal op toilet, een beetje kaka en tussendoor ook een beetje pipi, hé madam.

KALLEBAS: Hoe komt gij hier binnen...?

FONS: Langs het raam.

KALLEBAS: (zet het raam terug open, dan kordaat streng) Buiten...!

FONS: Mag ik eerst mijn overall fatsoenlijk aantrekken alstublieft? Alles zit er nog niet terug in.

KALLEBAS: (vervolgt kwaad) Buiten...! Nu onmiddellijk...! Of ik bel de bewaking...! (neemt reeds haar gsm uit haar zak)

FONS: Ge moet zo kwaad niet kijken, ik ben al weg.

(Fons wil af langs het raam. Hij legt reeds één been naar buiten, dan geeft Kallebas hem een forse duw)

KALLEBAS: (sluit het raam) Voilà, een schoon opruiming! (grijpt de muziekdoos, Stompie en de foto van Francine) En die rommel moet hier ook weg!

EMELY: (protesteert) Nee, dat kunt ge niet doen! Mijne Stompie...!

KALLEBAS: (grimmig) IK ben hier hoofdverpleegster en IK beslis wat hier kan en wat niet kan...! Begrepen...!

JENNY: (duwt Kallebas op het bed en plaatst het wapen tegen haar hoofd) En nu

gaan WIJ hier de lakens eens uitdelen...! Moet ik uwe kop er eens afschieten, madam Kabas...?

KALLEBAS: (met veel schrik) Nee. En ik heet Kallebas.

JENNY: We gaan hier niet op een "bas" kijken hé.

FRANCINE: Niet doen, Jenny! Zo geraken we helemaal in de problemen!

JENNY: (tot Kallebas) Wat hebt ge nu nog te vertellen...? Heu...?

KALLEBAS: Niks.

JENNY: Al maar goed of ik zou uw hersens tegen het plafond schieten...!

FRANCINE: (verwittigend tot Kallebas) Pas op want die doet dat hé! Wij kennen haar al langer dan vandaag.

(Els en Dokter Peekes, met de drie dossiers onder z'n arm, komen binnen. Els doet de deur terug op slot)

DOKTER PEEKES: Allé, dan kunnen we eindelijk beginnen. (verwonderd tot Kallebas) Waarom zit gij op dat bed...?

JENNY: Hier wordt NIKS begonnen...!

(Dokter Peekes en Els worden ook overmeesterd met het wapen. Men drijft hen tegen de muur)

JENNY: Handen omhoog...! Alledrie...!

DOKTER PEEKES: Wat gebeurt hier allemaal...?

JENNY: En zwijgen...! Els kan vertrekken, maar ze mag geen trucjes uithalen of ze gaat eraan! (tot Els) Geef eerst uw witte schort aan Emely!

(Els trekt ondertussen haar witte schort uit, Emely trekt die aan)

DOKTER PEEKES: (tot Jenny) Zoiets doet ge toch niet in een kliniek.

JENNY: (nijdig) Moet ik eens een kogel door uw dikke pens jagen, doktertje van 't achtste knoopsgat...!

KALLEBAS: (als Els de kamer wil verlaten) Els, verwittig de bewaking!

FRANCINE: (dreigend) Als ze dat doet dan vinden we haar wel, al moeten we heel ons leven blijven zoeken!

JENNY: (tot Els, ad buitendeur) Kom, bol het af!

ELS: Jenny, denk alstublieft toch twee keren na voor ge dat wapen gebruikt.

JENNY: Dat zullen wij zelf wel beslissen.

(Els maakt de deur los en dan af)

DOKTER PEEKES: (stil tot Kallebas) Hoe komen zij aan dat wapen...?

KALLEBAS: Dat weet ik niet.

DOKTER PEEKES: Nee, gij weet nooit iets!

(Francine stamppt op de voet van Dokter Peekes)

DOKTER PEEKES: (pijnkreet) Aaaaauwh...!

FRANCINE: Zwijgen, hebben we gezegd!

(Emely laat Stompie in hun nek bijten, speels)

DOKTER PEEKES: Denkt ge dat wij schrik hebben van een pluchen pop?

EMELY: Wacht maar tot mijne Stompie tanden heeft.

DOKTER PEEKES: En wat gaat ge nu met ons doen? Ons vermoorden? Dan zit ge voor de rest van uw leven achter de tralies.

FRANCINE: En nu niet, of wàt...?

JENNY: Ge moogt u beiden nu gaan uitkleden in de badkamer.

KALLEBAS: Uitkleden...? Wat zijt ge met ons van plan...?

FRANCINE: De rollen worden vanaf nu omgedraaid.

JENNY: (vervolgt ad serum) Ja, we gaan die rommel bij u inspuiten!

DOKTER PEEKES: Ge weet niet waaraan ge begint. Dit is een gevaarlijke procedure hé.

FRANCINE: En bij ons niet dan...?

JENNY: (tot Dokter Peekes) "Vos can click in olla...!"

KALLEBAS: Wat zegt ze?

DOKTER PEEKES: "Ge kunt de pot op!"

EMELY: Kom, eerst allebei uw gsm afgeven...!

(Dokter Peekes en Kallebas geven beiden hun gsm af en Emely gooit beide gsm's door het raam naar buiten)

FONS: (protesteert roepend OFF) Héla...!

FRANCINE: (tot Dokter Peekes en Kallebas) Trek eerst uwe witte jas uit...!

(De witte jassen worden uitgetrokken. Emely neemt het wapen over. Francine en Jenny trekken vervolgens de witte jas aan)

FRANCINE: (showt) Hoe staan wij ermee?

EMELY: 't Is just ècht.

(Jenny scheurt een stuk van de doktersjas, maakt ondertussen een zweetband van het stukje stof. Francine opent haar schort achteraan)

KALLEBAS: (tot Francine) Waarom doet ge dat?

FRANCINE: Dan kan mijn draad er goed door. (pakt de dossiers af van Dokter Peekes en geeft hen elk een operatieschort) Hier, trek dit maar aan! En nu naar de badkamer alletwee, hup...!

(Dokter Peekes en Kallebas onder bedreiging af naar de badkamer)

EMELY: (tot Jenny die met mercurocroom strepen op haar voorhoofd verft tot ze op een Rambo-figuur lijkt) Waarom doet gij dat, Jenny?

JENNY: Omdat we op oorlogspad zijn! (met indianenkreet) Ten aanval...!

FRANCINE: (loopt even in het spoor van Jenny) Pas op voor mijnen draad, hé Jenny!

JENNY: Oh sorry.

FRANCINE: We zullen eens kijken wat ze hier over ons allemaal schrijven. (inspecteert de dossiers en overloopt in stilte) Ja, natuurlijk denken die dat wij alledrie zot zijn.

EMELY: Dat wisten we al.

FRANCINE: (bladert door een dossier) Hier moet ge luisteren... (leest af) ...de mogelijkheid is niet onbestaande dat deze stoffen NIET de beoogde resultaten halen. Meer nog, als de viscositeit van de bloedlichaampjes niet constant evenredig blijft tijdens het toedienen van het serum dan zal de verdeling van de rode en de witte bloedcellen de adrenaline tot een ongekend peil omhoog jagen... met mogelijk de dood tot gevolg! (tot Jenny en Emely) Hebt ge dat gehoord...? Die wilden ons hier wel

vermoorden hé...!

EMELY: Misschien zijn we dan nog beter af dan nu. Wat stelt ons leven nog voor? Wij zien van deze wereld niks méér dan vier muren, dag in, dag uit.

JENNY: Wie heeft er schrik om dood te gaan?

FRANCINE: Ik niet.

EMELY: Ik ook niet.

JENNY: En ik helemaal niet.

FRANCINE: Ik vraag mij af, als wij dood zijn, hoe wij dan gaan terugkomen. Ja, ik geloof in reïncarnatie?

EMELY: Ik ook.

JENNY: En ik ook.

FRANCINE: Hoe zoudt ge dan willen terugkomen?

EMELY: Ik in een varken en Stompie in een vlinder en dan gaan we samen door de velden rennen, met Stompie op mijne rug.

JENNY: Ik in een vleermuis en dan word ik een vampier en dan ga ik alle krapuul van mensen in hun nek bijten. En gij Francine? In een spin...?

FRANCINE: Waarom in een spin?

JENNY: Dan kunt ge toch veel draad spinnen, haha. En niemand verklaart u dan zot.

(De Engelbewaarder komt nu binnen langs de buitendeur)

ENGELBEWAARDER: Is 't zo ver?

JENNY: Ja, we hebben ze bijna gemolesteerd.

ENGELBEWAARDER: En wat zijt ge nu verder van plan? Ge gaat toch geen moorden plegen? Dan kom ik nooit meer terug hé!

FRANCINE: Oh nee? En wat willen zij dan met ons gaan doen? (geeft de dossiers aan de engelbewaarder) Hier, lees zelf maar. Ze zeggen dat wij zot zijn!

ENGELBEWAARDER: Ik weet al wat er in de dossiers staat en ik weet ook wat de bedoelingen van die dokter zijn. En ik weet ook al wat de resultaten zullen zijn nà het experiment.

FRANCINE: En...? Goed of slecht nieuws...?

ENGELBEWAARDER: Misschien kan Emely u dat vertellen. Wees voorzichtig. (af langs de buitendeur)

FRANCINE: Kom zeg op, Emely!

EMELY: Wel euh..., het ziet er eerlijk gezegd niet zo goed uit voor ons.

FRANCINE: Dan hebben ze 't laatste van ons hier nog niet gezien!

JENNY: (met argwaan) Zèg, die blijven daar zolang in die badkamer!

FRANCINE: Pas maar op met dat wapen, Jenny. Dat is geen speelgoed hé!

JENNY: Ik zal daar eens gaan kijken. (met het wapen af naar de badkamer)

EMELY: Jenny lijkt in haar element nu.

FRANCINE: Volgens mij is Jenny een halve jongen.

EMELY: Och laat haar doen, dat is een kort moment dat zij gelukkig is.

FRANCINE: (liefjes) En waarmee kunnen we u eens gelukkig maken? Kom zegt het maar eens stillekes tegen Francine. (als Emely het even moeilijk krijgt en weent, dan troostend) Maar mijn Emelyke toch, ge moet niet wenen, mijn kind.

EMELY: Uw moeder is dood, maar die van mij leeft nog. Hoe kan een moeder haar kind zo in de steek laten? Dat kan ik maar niet begrijpen. Ze heeft mij nooit eens goed vastgepakt zoals een moeder dat hoort te doen.

FRANCINE: Hoe kan ik u daarbij helpen?

EMELY: (wenend) Kunt gij... kunt gij mijn moeder... niet zijn?

FRANCINE: Natuurlijk, kindje.

EMELY: Pak mij dan eens efkes héél goed in uw armen.

(Francine neemt Emely in haar armen. Plots horen we op de achtergrond heibel in de badkamer, daarna een schot met vallend glas)

FRANCINE: Oei, wat is daar gaande...?

(Onder bedreiging van Jenny's wapen komen Dokter Peekes en Kallebas omgekleed in een operatieschort van de badkamer. Ze schamen zich beiden voor hun belachelijke outfit)

FRANCINE: (tot Jenny) Hebt gij geschoten?

JENNY: Ja, ik heb de spiegel kapot geschoten..., om hen wat schrik aan te jagen!

(Dokter Peekes en Kallebas monsteren elkaars outfit)

DOKTER PEEKES: (tot Kallebas) Hoe staat gij daar nu?

KALLEBAS: Hebt ge uw eigen al eens bekeken?

JENNY: Kom, allebei in een bed! (tot Francine en Emely) Ge moogt ze vastsnoeren met die riemen. (enthousiast) Nu gaan ze hier iets beleven...!

FRANCINE: Ik krijg honger.

EMELY: Ik zal voor eten zorgen.

FRANCINE: Hoe?

EMELY: Ik kan toch naar de cafétaria gaan.

(Plots geklop op de deur)

JENNY: Wie kan dat zijn...?

FRANCINE: Dat weet ik niet. De deur is vast. (tot Dokter Peekes) Waar is de sleutel?

DOKTER PEEKES: In mijn doktersjas.

EMELY: (maakt de deur los) Iedereen gereed...?

(Jenny staat met het wapen achter de deur. Emely opent de deur. Madam Sprot komt nietsvermoedend binnen)

FRANCINE: 't Is madam "wrat"...!

MADAM SPROT: Verpleegster Els vertelde mij dat Dokter Peekes hier op de kamer zou zijn.

DOKTER PEEKES: Ja, ik ben hier...!

MADAM SPROT: (verwonderd) Hoe...? Zijt gij nu zelf ziek geworden...?

(Jenny springt plots tevoorschijn met het wapen in aanslag waardoor Madam Sprot zich te pletter schrikt)

MADAM SPROT: Hebt gij een ziekte aan uwe kop? (wordt ogenblikkelijk overmeesterd door Jenny) Wat zijn jullie...?

EMELY: Wij zijn de nieuwe assistenten van Dokter Peekes.

MADAM SPROT: (herkent nu haar patiënten, dan verwonderd) Jenny...? Emely...? Francine...?

JENNY: Geen enkel beweging of we molesteren u...!

EMELY: (vervolgt) Gij moogt u ook gaan uitkleden in de badkamer!

MADAM SPROT: Uitkleden...? Ik...?

JENNY: Ja gij,... (geeft ook haar een operatieschort) ...trek dit maar aan. En vooruit een beetje of ik schiet een kogel door uw lijf zodat uw bumpers beginnen te flapperen...!

MADAM SPROT: Dat durft gij niet, Jenny!

DOKTER PEEKES: (tot Madam Sprot) Ilse, doe wat ze zeggen want ze zijn tot alles in staat...!

MADAM SPROT: (vervolgt tot Jenny) Nee, ik ken Jenny, dat durft ze niet. 't Is een groot blad, maar ze heeft een peperkoeken hartje.

JENNY: Oh ja...? (schiet het tv-toestel aan flarden, dan speels) Plopperde-plopperde-plop...! En wat zegt ge daarvan...? (streng) Allé vooruit, naar de badkamer nu of ik schiet nog eens, maar dan door uwe stomme kop!

MADAM SPROT: (bang) Ik kan niet.

FRANCINE: Waarom niet?

MADAM SPROT: (fluistert stil iets in Francine's oor) ...

FRANCINE: (te luid) Watte...? Hebt gij geen onderbroek aan...?

MADAM SPROT: (bedaat) Pssst...!

JENNY: Dus gij wou Dokter Peekes hier ontmoeten om nog eens rap met hem van de grond gaan...?

KALLEBAS: (vervolgt tot Dokter Peekes) In 't chauffagekot zeker! (gooit haar hoofdkussen boos naar hem) Daar se, vuile dubbeldekker...!

DOKTER PEEKES: Zèg héla, daar kan ik niet aandoen hé!

MADAM SPROT: Nee, ik dacht bij mezelf, ik moet toch geopereerd worden aan mijn

wrat.

JENNY: Staat die wrat op uw neus of op uw gat...?

FRANCINE: Kom, het is nu zo. (tot Madam Sprot) Daar hangt nog een badjas van mij in de badkamer, trek die dan maar aan...

JENNY: (vervolgt) ...en zorg dat ge geen valling pakt.

(Madam Sprot bang af naar de badkamer)

EMELY: (tot Jenny en Francine) Ik zal eerst iets te bikken gaan halen in de cafétaria. Wat wilt ge eten?

DOKTER PEEKES: Wij hebben ook honger, 't is middag.

JENNY: Nee, 't is nog gene middag, het is nog maar 11.49h. En jullie krijgen niks!

(Emely haalt de transistor uit haar nachtkastje en zet volume aan. "Turkse mars" van Beethoven galmt luid. Francine en Emely dansen door de kamer. Dit mag een sterk nummer improvisatie zijn. Ook Jenny wordt bij de dans betrokken. Francine en Jenny houden hun handen boven hun hoofd tegen elkaar en Emely wandelt er enkele keren fier met wapperende haren onderdoor, met Stompie in haar armen. Als Dokter Peekes en Kallebas ondertussen hun hoofd lichten wordt er zondermeer op hun kop getikt. Uiteindelijk zet Francine de deur open en Emely loopt op de muziek verder door naar buiten. High-five tussen Francine en Jenny. Einde muziek)

FRANCINE: (kijkt zoekend om zich heen) Nu heb ik iets aan de hand?

JENNY: Wat...?

FRANCINE: Ik ben mijnen draad kwijt...!

JENNY: (speelt het spel mee) Emely is daar toch niet achter blijven steken...?

FRANCINE: Oeioei..., dan pakt die mijnen draad mee naar de cafétaria...! Dat gaat mijn bobijntje niet kunnen trekken...! (loopt naar buiten) Emely, wacht eens...! Emely...? Emelyke...? Mijnen draad...!

VIERDE BEDRIJF

Diezelfde dag, middag.

(Emely, Jenny en Francine zitten aan tafel, eten van hun broodje en drinken van een blikje cola. Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot liggen vastgeriemd op hun bed. Madam Sprot draagt nu een badjas)

JENNY: (tot Emely) Was 't druk in de cafétaria?

EMELY: Ja, veel volk. Maar ze zagen me daar graag komen.

FRANCINE: Waarom?

EMELY: Ik heb voor heel de cafétaria getrakteerd en ik heb alles op de rekening van Dokter Peekes laten zetten.

DOKTER PEEKES: (protesteert) Zal 't gaan, ja!

FRANCINE: Dat kan er wel af als ge meer dan 20.000 euro per maand verdient op de rug van zieke mensen.

JENNY: (peutert de stukken tomaat en sla uit haar broodje) Dit lust ik niet. (gooit het afval door het raam)

FONS: (protesteert OFF) Héla...! Moet ik eens naar boven komen...!

JENNY: (roept terug) Ze zeggen dat ik zot ben en een zot moogt ge niet slagen!

EMELY: Waarom denken ze eigenlijk dat wij zot zijn?

FRANCINE: Wij zijn niet zot. (ad madam Sprot) Als ge hier rondloopt zonder onderbroek..., dan zijt ge pas goed zot!

DOKTER PEEKES: Wanneer mogen wij hier eindelijk los?

EMELY: Nooit meer.

KALLEBAS: De bewaking zal hier rap aan de deur staan.

JENNY: (hanteert haar wapen) Laat maar komen, dan gaan die er ook aan! (drinkt van haar blikje cola en laat een boer in het gezicht van Dokter Peekes)

DOKTER PEEKES: (probeert zich los te wringen, maar dat lukt niet, dan zuchtend) Zie ons hier liggen. Schandalig...!

MADAM SPROT: Ik heb u nog verwittigd dat ze gevaarlijk konden zijn.

DOKTER PEEKES: Ja, maar wie zou nu denken dat... (als z'n riem door Jenny nog wat vaster wordt aangespannen door er haar voet op te zetten, roepend) Stop...! Seffens krijg ik geen adem meer!

JENNY: Nog efkes en ge kunt in een sardienendoosje.

MADAM SPROT: Wat zijn jullie met ons van plan?

JENNY: (toont haar een scalpel) Kent ge dat? Dat is een scalpel, daarmee gaan we uwe kop afsnijden! (maakt insinuaties) Hier beginnen en daar eindigen..., en wat eraf valt gooien we door het raam naar beneden.

MADAM SPROT: (bang) Néééé hé...!

KALLEBAS: Kan mijne riem wat losser alstublieft?

FRANCINE: Nee, maar nog wel wat vaster! (snokt aan de vastgesnoerde riem van Kallebas)

KALLEBAS: Ik kan... nog bijna... niet meer... spreken...!

FRANCINE: Dan moet ge zwijgen.

MADAM SPROT: Wat is de bedoeling nu van heel dit gedoe?

EMELY: Dat moet ge aan Dokter Peekes vragen.

MADAM SPROT: Ik kom alleen maar om die wrat op mijn neus te laten verwijderen.

JENNY: Die wrat zal ik eens rap verwijderen. (neemt een tang) Liefst zonder verdoving zeker?

MADAM SPROT: (met veel schrik) Nééé...!

JENNY: Ge hebt toch geen schrik?

MADAM SPROT: (met meer zin om te wenen) Jawel.

JENNY: Ge had toch geen schrik toen ge ons hier maandag kwam afleveren.

FRANCINE: (vervolgt) Hoeveel geld hebt ge daarvoor gekregen van Dokter Peekes?

EMELY: (vervolgt) Hebt gij nooit eens gedacht dat dit voor ons wel eens verkeerd kon aflopen?

JENNY: Maar ge wist al op voorhand dat er bij ons overlijden geen haan over zou kraaien. Wel, ik kan u verzekeren dat die haan wèl zal kraaien! En wel nu... (imiteert het kraaien van een haan) ...kukelekuuu...!

FRANCINE: Dat eten was lekker, Emely. (ruimt de tafel af en gooit de rest van het eten door het raam) Hopla, daar zijn we ook weer vanaf.

(Het hoofd van Fons komt tevoorschijn aan het raam. Er hangt een groot blad sla en stukken ei op z'n kop en hij spuwt nog een stukje tomaat uit)

FONS: (protesteert) Zèg héla..., ik ben gene GFT-bak hé...! (Francine sluit pardoos het raam waardoor Fons er met z'n vingers tussenzit, dan pijnkreet) Aaaaauwh...!

FRANCINE: (opent het raam opnieuw) Wat scheelt er nu weer?

FONS: Ik zit er met mijn vingers tussen...!

FRANCINE: Nog een geluk dat het uwe kop niet is.

FONS: En ik zie blauw van de kou.

FRANCINE: Blauw...? Volgens mij ziet gij eerder groen met die halve krop sla op uwe kop!

FONS: Hebt ge geen bic voor mij? Ik moet mijn uren noteren en ik heb die van mij naar beneden laten vallen.

FRANCINE: Wij hebben geen bic en kom straks maar terug want nu hebben we efkes andere zorgen aan onze kop. (sluit het raam)

(Fons verdwijnt weer. Francine sluit het raam)

FRANCINE: (spuwt in haar handen, dan tot allen) Kom, we zullen eens aan de operatie beginnen. Jenny..., Emely..., eerst handschoenen aantrekken en dan mogen de naalden erin voor de serum.

(Jenny, Emely en Francine trekken ondertussen plastic handschoenen aan. Francine zal Dokter Peekes behandelen, Jenny behandelt Kallebas en Emely ontfermt zich over Madam Sprot)

DOKTER PEEKES: (roept boos) Gij hebt het recht niet om ons zo te behandelen!

MADAM SPROT: (vervolgt) Hebt gij trouwens een diploma van verpleegkunde?

FRANCINE: Nee, maar wèl een getuigschrift van "Snit en Naad".

KALLEBAS: (vervolgt) Geen ervaring, dus ge blijft van ons af...!

FRANCINE: Ervaring...? Ik was nog geen 8 jaar toen ik mijn vader al hielp bij het slachten van kalkoenen. (tot Emely en Jenny) Kom, de naalden mogen erin...!

JENNY: Waarin, Francine?

FRANCINE: In de arm.

(Ze maken de voorarmen bloot en men stopt een naald in hun arm)

KALLEBAS: (pijnkreet, dan tot Jenny) Aaauwh..! Ge steekt die naald bijna dwars door mijn arm!

JENNY: Op uw gemak hé, of ik steek ze seffens in uw oren!

MADAM SPROT: Voorzichtig, hé Emelyke, want ik ben bang van naalden.

FRANCINE: (plots in lichte paniek) Mijnen draad...! Waar is mijnen draad...? (stapt achteruit tot tegen Emely waardoor die de naald onbewust in de arm van Madam Sprot ploft)

MADAM SPROT: (met pijnlijke grimas) Ooooh...!

FRANCINE: (tot Jenny en Emely) En nu de serum aansluiten.

EMELY: Met welke kleur beginnen we, Francine?

FRANCINE: Met de rode...!

DOKTER PEEKES: (bijna smekend) Nee..., niet met de rode. Dat kan fataal aflopen!

JENNY: Dat is niet erg, we leven maar ene keer.

FRANCINE: (ad Dokter Peekes) Ik zal eerst de koorts eens meten bij mijne patiënt.

DOKTER PEEKES: Ik hoop in de mond?

FRANCINE: Neenee, in de poep. Draai uw achterdeur maar eens naar mij. (steekt haar handen onder het laken, neemt een aanloop) En daar gaan we...! (duwt het ding erin)

DOKTER PEEKES: (pijnkreet) Aaauwh...! Niet zo diep alstublieft! Ge zit bijna tegen mijn maag te stoten!

FRANCINE: Doe uwe mond maar open want ik ben de maag al voorbij...! (tot Jenny en Emely) Nu moet ge aan 't knopke draaien tot het begint te druppelen.

(Het debiet van de rode serum wordt door alledrie geregeld)

FRANCINE: We zullen dat eens noteren op hun fiche. (wil de bic uit haar borstzakje halen maar ze heeft de koortsthermometer vast) De thermometer...? Tiens...? Waar is mijne bic dan...? (blik naar Dokter Peekes)

DOKTER PEEKES: Zeg dat 't niet waar is hé...!

FRANCINE: Dat is niet erg, ik zal 'm er wel terug uithalen. (haalt de bic eruit en bekijkt die) Oei, die inkt is precies uitgelopen! (opent het raam en roept) Hé Fons, gij vroeg achter nen bic? Hier is er ene...! (gooit de bic naar beneden)

FONS: (roept OFF) Mercikes hé...!

EMELY: (ad serum) Ik geef precies teveel gas want mijn fles is al half leeggelopen.

FRANCINE: Emely, dat is gene limonade hé.

JENNY: (beweegt haar hand voor de ogen van Kallebas) Kijk, madam Kabas zit precies al in een andere wereld.

FRANCINE: (na een test op de ontspannen armspieren bij Dokter Peekes) Ja, die serum begint al flink te werken. En bij uwe patiënt, Emely?

EMELY: We zullen eens testen. (probeert Madam Sprot aan het schrikken te krijgen door enkele ridicule gezichten te trekken vlak voor haar ogen) Geen reactie meer.

FRANCINE: Okee, dan mogen de riemen nu losgemaakt worden.

(Men maakt de riemen los. Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot lijken terug kinds geworden. Dokter Peekes zuigt op z'n duim en speelt met de foto van Francine. Kallebas speelt met de muziekdoos en lacht als een baby)

MADAM SPROT: (zeurend als een kind) Ik wil ook iets om mee te spelen.

EMELY: (geeft Stompie aan Madam Sprot) Hier, gij moogt met Stompie spelen.

JENNY: (tot Francine) Hoelang zou dat spul blijven werken?

FRANCINE: Als we dat eens wisten.

(Fons tikt op het raam, men laat hem binnen. Hij heeft de bic nu achter z'n oor zitten)

FONS: En koud dat 't buiten is. De wind schiet los door mijn overall. (schrikt zich te pletter als plots de gecamoufleerde Jenny achter hem verschijnt) Zèg Rambo, kijk een beetje uit hé...! (tot Emely) En hoe is 't hier?

EMELY: Ja, hier is wel 't een en ander veranderd, moet ik zeggen. Kijk maar eens hoe braaf de kindjes zijn.

(Fons z'n blik valt nu op de kindse Kallebas, Dokter Peekes en Madam Sprot. Hij zal aanstonds door hen lastig worden gevallen)

DOKTER PEEKES: (opgetogen tot Fons) Daar is de papa...!

KALLEBAS: (blij) Papa...!

MADAM SPROT: Papa, ik wil op uwe schoot zitten!

KALLEBAS: Ik ook.

FONS: (wordt even overrompeld) Nee, ik ben uwe papa niet! Ik ben Fons de ruitenwasser.

DOKTER PEEKES: (op rijm) Buiten plassen...? Nee, 't is veel te koud buiten. Ik plas liever in mijn broek, hihi...! (aan z'n blik merken we dat hij enige moeite doet om in z'n broek te plassen)

FRANCINE: (kijvend) Niet doen, hé jongen, want dan gaat mama héél boos worden!

KALLEBAS: (wijst op de rode vlekken op Jenny's voorhoofd, dan tot Fons) Kijk..., allemaal bloed, hóóóó...!

EMELY: En nu iedereen meezingen... (zingt voor, de patiënten zingen mee als peuters)
Klap eens in de handjes, blij blij blij.
Op het roze bolleke, allebei.
Handjes in de hoogte, handjes in de zij,
op het roze bolleke, allebei...!

FRANCINE: (als een echte juf) Kom kindjes, nu terug in uw beddeke, en braaf zijn hé of de mama zal eens poepeklets doen...!

(De patiënten kruipen terug in bed. Fons volgt hun handelen met open mond van verbazing)

DOKTER PEEKES: Mama, ik wil mijn tut.

MADAM SPROT: Ik ook.

KALLEBAS: En ik wil ook een tutteke.

FRANCINE: (haalt de drie grote fopspenen tevoorschijn van het karretje en geeft die aan Jenny en Emely) Laat hen hier maar wat op zabberen.

JENNY en EMELY: (tot de patiënten) Mondje open... (stoppen de grote fopspenen in de mond bij Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot) ...en nu mondje dicht...!

FRANCINE: Al sjans dat ze geen borstvoeding vragen.

FONS: (stomverbaasd) Wat gebeurt hier allemaal zèg...?

JENNY: We hebben het bevel overgenomen.

EMELY: (tot Fons) Wat komt gij doen?

FRANCINE: Ik wil mijn wapen terug!

JENNY: Nu toch niet...?

FONS: Jawel, ik wil vandaag een kogel door mijne kop schieten.

JENNY: Geen denken aan!

FONS: Okee, dan spring ik hier seffens uit het raam naar beneden, en dan ben ik ook dood!

FRANCINE: Zorg maar dat ge dan niet achter mijn draad blijft steken want anders vlieg ik ook nog mee naar beneden!

FONS: Voor de laatste keer, waar is dat wapen?

JENNY: Bij mij. En dat BLIJFT bij mij...!

FONS: Okee. Dan ga ik nu springen...! (gaat op de rand van het raam staan) Ik spring hé...!

EMELY: Doe maar, Fons.

FRANCINE: (stil) Jamaar Emely, dan is die wel dood hé!

EMELY: Dat is niet waar. (tartend tot Fons) Allé, spring maar! Waar wacht ge nog op? Of durft ge niet, broekschijter...?

FONS: Niet durven...? Ik niet durven...? Kijk dan maar eens goed!

(Fons houdt een hand voor z'n ogen en springt uit het raam. Jenny kijkt door het raam naar beneden voor het resultaat)

FRANCINE: En..., is hij dood...?

JENNY: Nee, hij is op z'n stelling geland, de stomme kloot.

EMELY: Ik wist dat dit ging gebeuren.

FRANCINE: Gij zijt wel ècht helderziend, hé Emely.

EMELY: Och, we hebben toch allemaal onze kwaliteiten.

(Er wordt op de deur geklopt. Iedereen houdt zich paraat. Men maakt de deur los en Els komt binnen, terug gekleed in verpleegstersjas)

JENNY: Wat scheelt er?

ELS: De directeur wil Dokter Peekes onmiddellijk spreken.

FRANCINE: Dokter Peekes heeft nu geen tijd. Kijk zelf maar...!

DOKTER PEEKES: (ad Els) Wie is dat, mama?

FRANCINE: Dat is tante Els.

DOKTER PEEKES: Hebt gij snoepkes bij, tante Els?

(Els beseft niet wat ze ziet als ze Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot "kinds" ziet doen)

ELS: (aan de grond genageld) Wat is dat hier allemaal...?

FRANCINE: Dat is de rode serum die aan 't werken is.

ELS: Zoudt ge hier niet beter mee stoppen? Dit gaat verkeerd aflopen.

EMELY: Nee, dit is hun verdiende loon.

JENNY: En als gij niet akkoord zijt dan zetten we hier nog een bed bij...!

ELS: Okee, okee, ik zwijg al.

(Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot lijken terug te ontwaken uit hun kinderwereld)

EMELY: Jenny, kijk eens...! Zou het kunnen dat die terug op hun positieve komen?

ELS: Natuurlijk. Ge had hen eerst de gele serum moeten toedienen.

FRANCINE: Laat ons daar maar snel mee beginnen dan.

JENNY: (tot Els) En gij moogt het nu afbollen!

(Els af. Emely doet de deur weer op slot. Dokter Peekes, Kallebas en Madam Sprot ontwaken)

KALLEBAS: Waar ben ik...?

MADAM SPROT: Wie zijt gij...?

JENNY: (in lichte paniek tot Francine en Emely) Kom, snel die andere serum aansluiten...!

(Maar het is reeds te laat. Dokter Peekes kan het wapen van Jenny bemachtigen)

DOKTER PEEKES: (weer normaal) En nu is dat hier gedaan met dat spelleke...! (richt het wapen op Emely, Jenny en Francine)

FRANCINE: En wat nu...?

DOKTER PEEKES: Nu niks meer! Ge geeft u alledrie over of hier gaan slachtoffers vallen...! Dat garandeer ik u op een briefje...!

JENNY: (strijdlustig) Ons overgeven...? "Nunquam...!"

FRANCINE: Jenny, blijf staan want die snul gaat schieten!

EMELY: Een dokter die mensen doodschiet? Nee, dat durft hij niet...!

(Emely zet een stapje dichterbij Dokter Peekes, maar die richt nu plots z'n wapen op Emely)

DOKTER PEEKES: (nervus kwaad tot Emely) Nog één stap en ik schiet...!

(Emely zet nog een stapje dichterbij. Plots wordt het helemaal donker. We horen een schot! Opschudding bij de aanwezigen)

VIJFDE BEDRIJF

Diezelfde dag, een uur later.

(We horen het nummer “Lovers lullaby” van Melanie Safka zachtjes op de achtergrond. Het is slecht afgelopen. Het levenloze lichaam van Emely ligt op een bed, onder een laken. Enkel een deel van haar haren is nog zichtbaar. Het wapen ligt op de tafel. Jenny en Francine zijn terug gekleed in hun pyjama en staan triest bij het bed)

FRANCINE: Emely dacht dat hij niet ging schieten, maar ze zat er deze keer naast.

JENNY: En haar engelbewaarder heeft haar ook in de steek gelaten. (doet haar zweetdoek teleurgesteld af) “Sentio solitarius.”

FRANCINE: Ik voel me ook eenzaam. (legt haar arm rond de schouders van Jenny)

(Jenny weent. Francine troost haar)

JENNY: (troosteloos) “Vadunt ad paradisum.”

FRANCINE: Ja, Emelyke gaat uiteindelijk toch naar het paradijs, waar ze zo graag wou zijn. (scheurt een hoofdkussen stuk en haalt er een deel van de inhoud uit)

JENNY: Wat doet gij nu...?

FRANCINE: Emely wou toch dat het sneeuwde op haar sterfdag. Wel, ze zal sneeuw krijgen...! (laat een deel witte pluimpjes over Emely dwarrelen) Zou Emely nu reïncarneren in een varken?

JENNY: Nee, ze zal naar de verbrandingsoven gaan. Niemand zal haar missen. Alleen wij.

FRANCINE: Ik voel me toch een beetje “moeder” van Emely. Deze wereld is slecht, Jenny. Waarom heeft iedereen ons in godsnaam toch in de steek gelaten?

JENNY: Een moeder en een vader horen toch van hun kinderen te houden.

(Ze geven Emely een kusje op het voorhoofd, bedekken nu ook haar hoofd met het laken en nemen dan afscheid)

FRANCINE: We zullen haar erg missen, ons Emelyke.

(Plots horen we op de achtergrond luid gebons op de kastdeuren in de badkamer)

DOKTER PEEKES: (roept OFF) Wanneer mogen wij hier uit die kast?

KALLEBAS: (roept OFF) Wij zitten hier al meer dan een uur in hé!

MADAM SPROT: (roept OFF) Seffens hebben wij geen lucht meer.

FRANCINE: (roept wenend) Moordenaars...!

JENNY: Francine, dit kunnen we niet ongestraft laten, we gaan hen ook vermoorden!

FRANCINE: Nee, we laten hen nog een tijdje daar in de kleerkast zitten.

KALLEBAS: (roept OFF) Ik moet dringend naar toilet gaan!

JENNY: Doe het maar in uw broek, als ge die nog aanhebt tenminste, want met Dokter Peekes naast u weet ge maar nooit!

MADAM SPROT: (roept OFF) En ik heb schrik in het donker!

FRANCINE: Blijf maar zitten, dan weet gij ook eens hoe dat voelt. Ik heb al 24 jaar schrik in het donker, maar niemand wou al die tijd naar mij luisteren.

(Plots komt Emely, verkleed als engelbewaarder, binnen langs de buitendeur)

FRANCINE: (verbaasd) Wie zijt gij...?

EMELY: Ik ben Emely.

FRANCINE: (aarzelend) Hoe..., hoe kan dat...?

JENNY: (vervolgt) Gij ligt hier toch morsdood in dat bed met een kogel door uwe kop.

EMELY: Ja, mijn lichaam ligt daar, maar ik ben hier.

FRANCINE: Hoe...? Zijt gij dan niet dood...?

EMELY: Jawel, maar ik ben UW engelbewaarder voor de rest van uw leven.

FRANCINE: De mijne...? Amaai, dan ben ik ook gezegend.

EMELY: Ik ben er alleen om u te helpen.

FRANCINE: Helpen doodgaan, wilt ge zeggen?

EMELY: Waarom?

FRANCINE: We hebben toch een engelbewaarder juist voor dat we doodgaan? Wanneer wordt mijn laatste uur geslagen?

EMELY: Daar kan en daar mag ik niet op antwoorden.

JENNY: En waar zit MIJN engelbewaarder dan?

EMELY: Als ge die nodig hebt dan zal die er wel op tijd zijn.

(We horen weer gebons in de kast op de badkamer)

JENNY: We hebben hen opgesloten in de kleerkast.

(Plots horen we op de achtergrond een gekraak, dan hulpgeroep van Fons)

FONS: (in paniek OFF) Hul-lep...! Hul-lep...!

FRANCINE: Dat is de Fons. Wat heeft die weer aan de hand...?

(Francine en Jenny openen het raam en kijken naar beneden)

JENNY: Ik zie hem nergens. Waar is die...?

FRANCINE: (wijst naar boven) Hij is boven bezig.

JENNY: Waarom hangt die daar zo raar aan z'n stelling...?

FRANCINE: Ziet ge dat niet? Daar is een kabel van z'n stelling gebroken. Die kan elk moment naar beneden donderen!

JENNY: (roept) Wacht Fons, we komen u helpen.

FONS: (roept OFF) Ik kan dat niet lang meer volhouden!

JENNY: Maar ge wou toch dood?

FONS: (OFF) Nu niet meer. (smekend) Help mij alstublieft, ik ga vallen!

EMELY: (tot Jenny en Francine) Ga eens opzij, daar is werk aan de winkel...! (af langs het raam)

(Jenny en Francine volgen het schouwspel)

JENNY: Kijk, de Fons is al gered. Hij zit weeral terug op z'n stelling. Zo rap kan dat gaan met de hulp van een engelbewaarder.

FRANCINE: Dromen wij nu, of is dit allemaal ècht...?

- JENNY:** (geeft Francine een tik tegen haar wang) Als ge iets voelt dan is 't ècht.
- FRANCINE:** Ja...! (beetje gepikeerd) En als ge dat nog eens doet dan zal ik u ook eens een patat geven...!
- JENNY:** Sorry Francine, maar soms moet een mens al eens iets kunnen verdragen hé.
- FRANCINE:** Ja, dat moet gij zeggen, Rambo. Ge kunt beter die rode vlekken van uw gezicht vegen. Ge zijt precies een lekstok die te lang in de zon heeft gelegen.
- JENNY:** Dat zal ik nu eens gaan doen.
- (Jenny wil af naar de badkamer, maar bij de deur stuit ze op Kallebas, Dokter Peekes en Madam Sprot. Ze zijn weer normaal gekleed)
- DOKTER PEEKES:** (neemt het wapen van tafel en dreigt ermee naar Jenny en Francine) Handen omhoog..., allebei...!
- FRANCINE:** Jamaar, die ruitenwasser...
- DOKTER PEEKES:** (onderbreekt) Daar hebben wij niks mee te maken. (tot Kallebas) Ludwina, verwittig onmiddellijk de politie...!
- KALLEBAS:** Maar ze hebben mijn gsm afgepakt.
- DOKTER PEEKES:** Is er dan geen vaste telefoon in heel de kliniek? En doe die deur terug op slot!
- KALLEBAS:** Ja, ik ben al weg.
- (Kallebas neemt de sleutel uit haar zak, maakt de deur los en dan af)
- MADAM SPROT:** En wat moet ik doen, Albrecht?
- DOKTER PEEKES:** Uwe mond houden!
- JENNY:** Oei, daar zit precies een haar in de boter.
- DOKTER PEEKES:** (tot Jenny en Francine) Nu zult ge allebei in de gevangenis vliegen voor jàren.
- FRANCINE:** Waarom...? GIJ zijt hier wel de moordenaar, hé meneer...!
- DOKTER PEEKES:** Dat is niet waar, dat was een geval van pure zelfverdediging. De anderen kunnen voor mij getuigen.
- MADAM SPROT:** Albrecht, het moet mij al een hele tijd van het hart: ik krijg elke keer

een opstoot van mijn hormonen als ik u zo kwaad zie.

DOKTER PEEKES: (gepikeerd) Och, laat mij gerust! Ik ben mijn leven nog niet beu. En ik wil geen partner met een dikke wrat op haar neus waar ik moet naar kijken van 's morgens tot 's avonds! 't Is al erg genoeg dat ik elke maandagavond drie uur aan een stuk op die wansmakelijke wrat moet kijken tijdens het bridgen.

FRANCINE: Drie uur per week, dat is 156 uur per jaar, dat is 12.480 uur op een mensenleven, min de eerste 20 jaar, toen ge nog niet kon bridgen, dat is dan min 3.120, dat is in totaal 9.360 uur dat gij tegen uw goesting op die wrat van Madam Sprot moet kijken. (concludeert) Dat zou ik ook niet doen, als ik van u was.

(Kallebas komt binnen en doet de deur achter haar weer op slot)

DOKTER PEEKES: (tot Kallebas) En...?

KALLEBAS: De politie is verwittigd. Ze zullen onmiddellijk hier zijn.

DOKTER PEEKES: Dat hebt ge goed gedaan, Ludwina.

KALLEBAS: (liefjes) Dank u, Albrecht.

DOKTER PEEKES: (stil) In het bijzijn van anderen wil ik dat ge me aanspreekt met "dokter".

KALLEBAS: Ja Albrecht, euh..., ik bedoel dokter.

MADAM SPROT: (tot Kallebas) Amaai, in ene keer zo lief...? Heeft Dokter Peekes soms iets met hoofdverpleegster Kallebas?

KALLEBAS: (fier) Ja, al jàren...! Denk maar niet dat gij alleen een abonnement hebt in 't chauffagekot.

DOKTER PEEKES: (ontkent) Maar dat is niet waar...! Ik heb niks met u... (vervolgt tot Madam Sprot) ...en met u ook niet!

MADAM SPROT: Als ge dat nu nog één keer ontkent dan zal ik hier eens uit de doeken doen wat onze hobby is!

DOKTER PEEKES: (verwittigend) Durf niet hé...!

MADAM SPROT: (tot allen) Dokter Peekes en ik hebben de gewoonte om alle hoge torens in Europa te bezoeken en dan te... te...

JENNY: (vervolgt) ...te kajieten.

MADAM SPROT: Juist. Enkel de Eiffeltoren ontbreekt nog op ons palmares. Wanneer

gaan we daar naartoe, Dokter Albrecht Peekes...?

DOKTER PEEKES: Als ik met u op de Eiffeltoren ga dan is dat om u eraf te duwen!

FRANCINE: Ja, dan gaat ge wel ècht van de grond, denk ik.

JENNY: Vogelen en vliegen ligt soms dicht bijeen hé.

DOKTER PEEKES: Zwijgen..., of ge kunt seffens allebei naast uw dood vriendinneke gaan liggen, nog voor de politie hier arriveert! (tot Madam Sprot) En over wratten gesproken..., daar zijn er hier nog die een wrat hebben, maar eerder op een intieme plaats. Een plaats die het zonlicht niet mag zien. Nietwaar, Ludwina Kallebas...?

MADAM SPROT: (achterdochtig) Hoe weet gij dat...?

DOKTER PEEKES: Omdat Kallebas mij elke keer verleidt als wij samen een operatie moeten doen.

MADAM SPROT: Dus jullie lagen meer OP de operatietafel dan dat jullie ERNAAST stonden?

DOKTER PEEKES: Inderdaad ja.

FRANCINE: Ze moesten u voor straf een cursus laten volgen bij Rogérke (Van Geluwe).

DOKTER PEEKES: Laat me niet lachen!

FRANCINE: Neenee, maar als ge dan achteraf bij hem ook een praktisch examen moet afleggen dan zult ge niet blijven lachen!

JENNY: (vervolgt) Nee, de Roger weet potverdekke goed waar de klepel hangt! "Novit batillus tentorium..., oeioei...!"

MADAM SPROT: (tot Kallebas) Ik wist al langer dat gij tussen mij en Dokter Peekes stond.

KALLEBAS: 't Is wel andersom hé!

MADAM SPROT: Gaat ge nu nog liegen ook?

KALLEBAS: (pompt zich boos op) Liegen...? Ikke liegen...?

(Begin van een gevecht tussen Madam Sprot en Kallebas)

FRANCINE: Nu gaan we 't krijgen hier.

JENNY: (supportert) Allé, sla elkaar de kop maar in!

DOKTER PEEKES: (onderbreekt luid) Stop, of er gaan hier nog doden vallen...!

KALLEBAS: (tot Dokter Peekes) En als wij nu eens aan de politie vertellen dat gij in onze kliniek ongeoorloofde experimenten uitvoert op weerloze patiënten...? Wat zoudt ge daarvan vinden, hete torenpoeper...?

MADAM SPROT: (vervolgt) Ja, dan hangt hij. (plant haar voet pardoos op de zijne) Profiteur...!

DOKTER PEEKES: Durft niet hé!

KALLEBAS: Oh nee, dat zou schoon zijn.

DOKTER PEEKES: (richt nu ook z'n wapen op Kallebas en Madam Sprot) Moet ik hier soms iedereen vermoorden? Dat durf ik hé!

KALLEBAS: Er zitten geen kogels meer in uw wapen.

DOKTER PEEKES: Oh nee...? Kijk dan maar eens goed! (opent het raam, steekt zijn arm naar buiten en schiet omhoog zonder kijken) En wat is dit dan...? (gelijktijdig valt er een lichaam langs het raam naar beneden. (dan verwonderd) Tiens, wat was dat...?)

FRANCINE: (kijkt uit het raam naar beneden) Allé, de Fons heeft z'n goesting ook gekregen. Hij ligt morsdood op de stoep voor de ingang.

(We horen nu een politiesirene op de achtergrond)

KALLEBAS: Daar is de politie al.

MADAM SPROT: Het zal nu rap opgelost zijn.

(Emely en Fons, beiden gekleed als engelbewaarder, komen nu binnen langs de buitendeur)

FRANCINE: (tot Emely) Wie hebt gij bij...?

EMELY: Dat is Fons de ruitenwasser. Hij is nu de engelbewaarder van Jenny geworden.

JENNY: Van mij...? Was er echt niks beters te vinden?

FONS: Jamaar, als gij liever hebt dat ik verdwijn, dan ben ik weg hé! (wil er vandoor gaan)

EMELY: (houdt Fons tegen) Nee Fons, ge weet wat onze baas u gezegd heeft hé!

FONS: Mijn eerste werkdag als engelbewaarder en het steekt mij al flink tegen, weet ge dat!

EMELY: Jenny, heeft niet te kiezen.

JENNY: Okee dan. Maar ga ik dan binnenkort ook dood, of wàt...?

EMELY: Daar kunnen we niet op antwoorden. Kom, wegwezen hier voor er nog meer slachtoffers vallen! De politie is al gearriveerd op de parking.

FRANCINE: Hoe kunnen wij hier weg als ze constant een wapen op ons richten?

JENNY: Als we ons durven bewegen dan schieten ze.

DOKTER PEEKES: (tot Kallebas) Tegen wie praten die?

KALLEBAS: Ik zou 't niet weten.

MADAM SPROT: Waarom denkt ge dat die in een instelling zitten? (gebaartje van gek) Helemaal tureluut...!

EMELY: We zullen hen eens efkes laten zwijgen...! (tikt even het hoofd aan van Kallebas, Dokter Peekes en Madam Sprot waardoor die plots onbeweeglijk stil blijven staan) Iedereen klaar om te vluchten?

JENNY: Kom, we zijn de pist in!

(Jenny en Francine maken aanstalten om met de twee engelbewaarders te vluchten)

FRANCINE: (bij de buitendeur) Ik kan niet verder...!

EMELY: Waarom niet?

FRANCINE: Mijnen draad zit nog achter een bedsponde. (keert weer naar een bed, maakt rechtsomkeer en dan snel naar buiten)

(Ze willen vluchten maar de deur is op slot. Emely opent voor hen de deur met een vingerknip)

JENNY: (roept tot de achterblijvers) "Vos can exosculamur...!" (vertaalt zelf, met gebaartje van de boom in) "Ge kunt ze kussen...!"

(Emely keert seconden later terug om ook haar Stompie mee te graaien van onder het laken. Haar knuffel is nu ook verkleed in een engeltje met witte vleugeltjes. Emely geeft Stompie een kusje en dan af. Het wordt plots donker. We horen vervolgens een duidelijk radiobericht van een plaatselijke zender)

RADIOBERICHT: ...Zo pas kregen wij de melding binnen dat twee vrouwen zijn overleden bij een spijtig ongeval op de parking van de kliniek. (gelieve de naam van de plaatselijke kliniek te gebruiken). Ooggetuigen hebben aan de politie verklaard dat een van de verwarde vrouwen op zoek was naar een draad waardoor zij enkele keren rond een geparkeerde bestelwagen liep. Haar collega heeft haar nog willen redden maar toen zijn ze beiden onder de wielen van de vertrekkende bestelwagen terechtgekomen. Over de identiteit van de slachtoffers is niets bekend. (FADE OUT met "La vita e bella" van Nicola Piovani)

DOEK